

Obsah:

Kapitola 1	Úvod	4
Kapitola 2	Mše	5
Kapitola 3	Zpověď	12
Kapitola 4	Manželství	15
Kapitola 5	Papežský úřad	19
Kapitola 6	Kněžský úřad	24
Kapitola 7	Klášterní život	27
Kapitola 8	Marie	30
Kapitola 9	Hřích	37
Kapitola 10	Spasení	42
Kapitola 11	Bible	48
Kapitola 12	Nejčastější otázky	51

Kapitola 2

Mše

"Svatá oběť mše" je centrem a nejsvatějším aktem uctívání pro římskokatolíky. Katolický katechismus učí, že během mše kněz proměňuje svou mocí oplatku a víno přednesené na oltář ve fyzické tělo, krev a božství Ježíše Krista. Takto nově vtělený Kristus je poukázán jako Eucharistie. Tento proces je nazván transsubstanciací.

U této Eucharistie, nově řečeno - pravé fyzické přítomnosti Ježíše Krista, je požadováno, aby se jí dostalo stejného uctívání, jako uctívání očekávaného Boha. Tato Eucharistie je poté lámána a nabízena kněžími, jako nekrvavá oběť Bohu za hříchy živých i mrtvých. Po tomto obětování za hříchy je Eucharistie také nabídnuta jako pokrm přítomným věřícím, aby setrvali v dobrém postavení v učení katolické církve a svátostech. Je také poukazována jako nebeský pokrm, který jim pomůže zasloužit si věčný život.

Nyní se ptám Tebe, drahý čtenáři, zní to ve Tvém srdci pravdivě? Věříš, že Ježíš Kristus je v současnosti přeměněn ve fyzickou podobu chleba a vína? Můžeš ve skutečnosti uctívat tento chléb - boha? Můžeš ve skutečnosti věřit, že tento chléb, který je vyroben lidskou rukou, může být obětován za Tvé hříchy a že je Ti uděleno odpuštění od Boha za takovou oběť? Věříš, že jezením tohoto nebeského pokrmu můžeš získat věčný život? Mohu Tě vybídnout, abys četl, co Katechismus Katolické církve říká ve světle Bible svaté?

Eucharistie

V katechismu katolické církve je uváděno, že skutečné tělo, krev a božství Ježíše Krista je sesláno z nebe a zázračně přepodstatněno v eucharistické oplatky. Oproti tomu stojí Bible svatá a je jednoznačná ve vyjádření vztahujícímu se k návratu Pána Ježíše Krista na tento svět.

Katechismus říká:

Par.1357: ..chléb a víno, které se mocí Ducha svatého a slovy Kristovými staly jeho tělem a krví: Tímto způsobem se Kristus stal skutečně a tajemně přítomný.

Par.1374:.. V Nejsvětější svátosti oltářní je "obsaženo opravdu, skutečně a podstatně tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista, s duší a božstvím, a tedy naprosto celý Kristus". "Tato přítomnost se nazývá 'skutečná'...

Bible říká:

*Židům 10:10....A v této vůli jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy posvěceni. Každý kněz stojí a denně koná bohoslužbu, při níž znovu a znovu obětuje tytéž oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy. Kristus však za hříchy obětoval jedinou oběť a **posadil se navždy po Boží pravici**. Od té doby čeká, až budou jeho nepřátelé položeni za podnož jeho nohou; neboť jedinou obětí přivedl ty, kteří jsou posvěcováni, navždy k dokonalosti.*

Matouš 24:27....Neboť jako blesk vychází od východu a září až na západ, takový bude i příchod Syna člověka.

Par.1376: (proměňováním) chleba a vína nastává změna celé podstaty chleba v podstatu těla Krista, našeho Pána, a celé podstaty vína v podstatu jeho krve. Tuto změnu tedy katolická církev vhodně a přiléhavě nazývá přepodstatnění.

Skutky apoštolské 1:9....A když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen vzhůru a oblak jim ho vzal z očí. Když se pak za ním upřeně dívali, jak odchází do nebe, hle, postavili se k nim dva muži v bílém rouchu, kteří jim řekli: "Muži galilejští, co stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde stejným způsobem, jak jste ho viděli odcházet do nebe."

Par. 1380: Je velmi případné, že Kristus chtěl zůstat přítomný pro svou církev tímto vpravdě jedinečným způsobem. Protože se chystal své učedníky opustit ve viditelné podobě, chtěl nám zůstat svou svátostnou přítomností,...

Jan 14:16 A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí ani ho nezná. Vy ho však znáte, protože přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám.

Podle Bible Ježíš Kristus se obětoval za hříchy lidí. Po Jeho smrti a zmrtvýchvstání byl vzat do mraků a usedl věčně po pravici Boha Otce. Ještě než odešel z tohoto světa, mnohokrát Ježíš hovořil a předpovídal způsob svého návratu. Bible je zcela jasná v tom, že Ježíš Kristus přijde tím stejným způsobem, jak byl vzat nahoru.. V Matouši 24:27 je psáno, „*Neboť jako blesk vychází od východu a září až na západ, takový bude i příchod Syna člověka.*“ Pro zjednodušení: Ježíš řekl, že se vrátí zpět v tělesné formě právě tak, jak předtím odešel. Nikterak se nezmiňoval ve svém Slově, že by se vrátil ve formě kousku chleba.

Ještě předtím, než odešel, Ježíš slíbil svým následovníkům, že jim pošle Ducha svatého jako utěšitele a průvodce tak, aby nebyli jako sirotci. Bůh nám dal tak duchovní přítomnost Pána Ježíše Krista v Duchu svatém....“ *Toto je Ten, který přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A Duch je Ten, který vydává svědectví, protože Duch je pravda. Neboť jsou tři, kteří vydávají svědectví na nebi: Otec, Slovo a Duch Svatý; a ti tři jsou jedno.*“ (1Janova 5:6-7). „ *A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí ani ho nezná. Vy ho však znáte, protože přebývá u vás a bude ve vás,*“ (Jan 14:16-17).

Je nezbytností znát Pána Ježíše Krista duchovně a to skrze víru. Celé psané Boží Slovo je svědectvím o skutečném Mesiáši. "Kdyby vám v té době někdo řekl: 'Hle, Kristus je zde!' anebo 'Pohled'te, tam je!'", nevěřte. Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou dělat divy a zázraky, aby sváděli (kdyby to bylo možné) dokonce i vyvolené." (Marek 13:21) Poznal jsi Ježíše duchovně? Věříš mu jen skrze víru?

Uctívání hostie (Idolatrie)

Katechismus katolické církve předpokládá, že člověkem vyrobený chléb se stal božským. Toto je případ, kdy katolická církev učí, že eucharistie je hodna stejného respektu a uctívání jako Bůh. Víra, která je takto úzce držena, jde až za hranice katolické církve. Katolický katechismus jde tak daleko, že prohlašuje potřebu celého světa účastnit se eucharistického uctívání. Toto učení, že pravý Bůh se inkarnoval do objektu, který vypadá jako chléb vyrobený lidskýma rukama, je nebezpečná domněnka. Katechismus jasně prikazuje eucharistické uctívání, zatímco Bible toto striktně zakazuje.

Katechismus říká:

Par.1378: V mešní liturgii vyjadřujeme svou víru ve skutečnou přítomnost Krista pod způsoby chleba a vína mezi jiným pokleknutím nebo hlubokou úklonou na znamení klanění se Pánu. „Katolická církev vzdává tuto bohooctu eucharistické svátosti nejen během mše svaté, nýbrž i mimo její slavení tím, že se svrchovanou pečlivostí uchovává proměněné hostie a vystavuje je k slavnostnímu uctívání křesťanských věřících a nosí je v průvodě s radostí křesťanského lidu.“

Bible říká:

5.kniha Mojžíšova 4:13,15-16: Oznámil vám svou smlouvu, kterou vám přikázal dodržovat, desatero přikázání, a napsal je na dvě kamenné desky. V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorébu z prostředku ohně, jste neviděli žádnou podobu; velice se tedy střežte, abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, žádné sochařské zpodobení...

Par.1380: Církev i svět velmi potřebují eucharistickou úctu.

Izajáš 42:8 Já jsem Hospodin, toť jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.

Par.1378: Tím, že církev prohloubila víru ve skutečnou přítomnost Krista v eucharistii, si uvědomila význam tiché adorace Pána, přítomného pod eucharistickými způsoby. Proto má být svatostánek umístěn na zvláště důstojném místě kostela a má být vybudován takovým způsobem, aby zdůrazňoval a ukazoval pravdu, že Kristus je skutečně přítomen v Nejsvětější svátosti.

Jan 4:23-24 Ale přichází hodina a již je zde, kdy praví uctívači budou uctívat Otce v duchu a pravdě. Takové totiž Otec hledá, aby ho uctívali. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě.

Písmo zřetelně identifikuje, že Bůh je svatý a On sám je hoden našeho uctívání. *"Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno? Vždyť ty jediný jsi svatý! Všechny národy přijdou a budou se klanět před tebou..." Zjevení 15:4*

Doslovná interpretace Písma v katechismu vede k modlářství. Podle Bible nesmíme uctívat žádného falešného boha nebo idol, zahrnující cokoli ať už vyrobeného (jako obraz) či, reprezentujícího Boha. Ve Starém Zákoně Áron padl do této stejně vážné chyby modlářství: *Když lid viděl, že Mojžíš dlouho nesestupuje z hory, shromáždil se k Áronovi a naléhali na něho: "Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi....." (Exodus 32:1)... Áron poté udělal zlaté tele, jako prostředníka, skrze kterého uctívali Boha...A oni řekli: "To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země."...*

Jak Áron, tak i Izraelité nehlédli na přikázání, která jim Hospodin dal a nepředstavovali si, že tento obraz byl sám o sobě bůh. Udělali si jen obraz jako reprezentaci pravého Boha, kterého chtěli uctívat skrze tento obraz. To je ale modlářství. Je to stejný omyl, který se děje v církvi Říma při každé mši. Pravé uctívání Boha by mělo být v duchu a v pravdě jako Pán Ježíš prohlásil: *"Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě."* Toto uctívání přináší pravý pokoj a pravý křesťanský život. Uctívání eucharistie působí hněv Boha jak slíbil ve svém Slově. Bůh se dívá na ty, kdož praktikují modlářství jako na ty, kdož Jej nenávidí, přestože předstírají (byť i upřímně) lásku k Němu. Jen On bude soudit jejich nespravedlnost. Řekl jsem, že Bůh je Jeden, *"...který neospravedlňuje viníka, stíhá vinu otců na synech i na vnucích do třetího a čtvrtého pokolení."* (Exodus 34:7b)

Vzpomeňme si na jednoduché Slovo našeho Pána v Markovi 13:21: *"Kdyby vám v té době někdo řekl: 'Hle, Kristus je zde!' anebo 'Pohleďte, tam je!', nevěřte...."*.. Příkaz uctívání eucharistie je modlářství a modlářství je duchovní cizoložství... *"A proto, moji milovaní, utíkejte před modlářstvím."* (1Korinským 10:14)

Obětování mše

Římskokatolická církev učí, že Ježíš Kristus je nanovo obětován ve mši. Jeho oběť, která se znovu obnovuje při každé mši, může být připočtena ke spasení člověka. Věříme-li tomu, co je psáno v katechismu, potom v každý čas je oběť vykonávána. Kristova práce na kříži je v přítomnosti a práce spásy je uskutečňována. Nicméně Bible odhaluje, že práce spasení byla aktem někdejší, který byl dokončený, když Kristus zemřel na golgotském kříži. Drazí čtenáři, vaše porozumění oběti Ježíše Krista na kříži je rozhodující pro váš věčný život. Setrváte v dokončené práci Ježíše Krista na kříži nebo pokračující práci kněží na oltářích římskokatolické církve?

Katechismus říká:

Par.1364: „Kdykoli se slaví na oltáři oběť kříže, v níž je 'obětován náš velikonoční beránek, Kristus' uskutečňuje se dílo našeho vykoupení.“

Bible říká:

Jan 19:30 *A když Ježíš okusil ten ocet, řekl: "Je dokonáno!" Sklonil hlavu a odevzdal ducha Otcí.*

Par.1366: Eucharistie je tedy obětí, protože zpřítomňuje oběť kříže, protože je její památkou a protože přivlastňuje její ovoce: „[Kristus] Bůh a náš Pán předtím, než se obětoval Bohu Otci jednou provždy svou smrtí na oltáři kříže, aby (jim) zjednal věčné vykoupení; vzhledem k tomu, že jeho kněžství nemělo vyhasnout jeho smrtí, při Poslední večeři, v noci, kdy byl zrazen, [chtěl] zanechat církvi, své milované nevěstě, viditelnou oběť (jak vyžaduje lidská přirozenost), kterou by byla zpřítomňována ona oběť krvavá, kterou měl přinést jednou provždy na kříži a jejíž památka by se prodlužovala až do konce světa ; spasitelná síla téže oběti by se pak vylévala na odpuštění hříchů, kterých se každodenně dopouštíme.“

Židům 10:10-18 A v této vůli jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy posvěceni. Každý kněz stojí a denně koná bohoslužbu, při níž znovu a znovu obětuje tytéž oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy. Kristus však za hříchy obětoval jedinou oběť a posadil se navždy po Boží pravici. Od té doby čeká, až budou jeho nepřátelé položeni za podnož jeho nohou; neboť jedinou obětí přivedl ty, kteří jsou posvěcováni, navždy k dokonalosti. Svědčí nám o tom i Duch Svatý. Když totiž nejdříve řekl: "Toto je smlouva, kterou s nimi po těchto dnech uzavřu, praví Pán: Dám své zákony do jejich srdce a napíši je na jejich mysl," dodává: "Na jejich hříchy a na jejich nepravosti již nikdy nevzpomenu." Kde je tedy jejich odpuštění, není už žádná oběť za hříchy.

Par.1367: Kristova oběť a oběť eucharistie je jedna jediná oběť: „Vždyť jde o jednu a tutéž oběť a sám Ježíš ji přináší skrze službu kněží, on, který jednoho dne obětoval na kříži sám sebe: různý je pouze způsob, jímž se oběť přináší.“ „A protože v této božské oběti, která se koná ve mši svaté, je přítomen a nekrvavým způsobem obětován sám Kristus, který se obětoval jen jedenkrát krvavým způsobem na oltáři kříže ..., [je] tato oběť vpravdě smírnou obětí.“

Leviticus 17:11 V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smířčích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření.

Par.1405: Kdykoliv se totiž slaví toto tajemství, vždy „se uskutečňuje dílo našeho vykoupení“, a lámeme „tentýž chléb, který je lékem nesmrtelnosti, lékem, abychom nezemřeli, ale žili věčně v Ježíši Kristu“.

Židům 9:22 A podle Zákona se téměř všechno očišťuje krví a bez prolití krve není odpuštění.

Par.1414: Jako oběť je eucharistie také přinášena na smír za hříchy živých i mrtvých, a proto abychom dostali od Boha duchovní nebo časná dobra.

Židům 9:26 ...ale nyní na konci věků se ukázal, aby svou obětí odstranil hřích jednou provždy. A jako je lidem uloženo jednou zemřít, a potom přijde soud, tak byl i Kristus jednou obětován, aby vzal na sebe hříchy mnohých, a těm, kdo ho očekávají, se podruhé ukáže bez hříchu, aby je spasil.

Podle římskokatolické církve věřící musí přijmout ustavičné reinkarnování a nekrvavou oběť Ježíše Krista pro odpuštění hříchů. Katolický katechismus v paragrafu 1381 prohlašuje : „Nelze vnímat smysly, že je v této svátosti přítomno pravé tělo a pravá krev Krista“ - říká svatý Tomáš - ‘nýbrž pouze vírou, která se opírá o Boží autoritu’. Myšlenka, že Kristova oběť na kříži před 2000 lety nebyla postačující pro odpuštění všech našich hříchů je v přímém rozporu se Svatým Písmem. Nejen, že je jasné z Bible, že Bůh vyžadoval prolévání krve pro odpuštění hříchů, ale také, že Ježíš prolil svou drahocennou krev jednou provždy na Kalvárii.

Drazí čtenáři, začínáte také vidět ty paradoxy? Bylo vám řečeno, že musíte věřit tradičnímu učení římskokatolické církve a to je obětní systém "samotnou vírou", zatímco Bible vás vybízí věřit v plně dostačující, jedou provždy učiněnou a dokonalou oběť Ježíše Krista za všechny vaše hříchy skrze víru. Buď Boží Slovo má pravdu nebo ji má katechismus. Přátelé, oba tyto názory dohromady nemůžou být pravdivé...

Přijímání

Vyvrcholení mše přichází, když katolík přijímá posvěcenou hostii nebo eucharistii ústně. Tento fyzický akt přijímání reinkarnovaného Ježíše Krista je způsobem, jak katolík získá kousek božství, které mu dále pomáhá k věčnému životu. Římskokatolická církev také zdůrazňuje, že jezení eucharistie zplnomocňuje jednotlivce k překonání smrtelného hříchu. Jinak řečeno, eucharistie je nadpřirozený pokrm, který může pomáhat dostat se do nebe a také, zachovávat od hříchu zde na zemi. Toto učení propaguje získání duchovních výhod skrze fyzické akty. Vybízím Tě, drahý čtenáři, abys uvážil, co Ti Duch Boží říká, když srovnáváš toto katolické učení s Písmem Svatým.

Katechismus říká:

Par.1384: Pán se k nám obrací s naléhavou výzvou, abychom ho přijímali v eucharistické svátosti: „Amen amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“

Par.1382: Mše svatá je zároveň a neoddelitelně památka oběti, v níž se zpřítomňuje oběť na kříži a posvátná hostina společenství těla a krve Páně. Avšak slavení eucharistické oběti je zcela zaměřeno na důvěrné spojení věřících s Kristem ve svatém přijímání. Jít k přijímání znamená přijmout samotného Krista, který se za nás obětoval.

Bible říká:

*Jan 6:52-66: Židé se tedy hádali mezi sebou a říkali: "Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?" Ježíš jim řekl: "Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mě poslal ten živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mne. Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe. Ne jako vaši otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věky." Toto řekl v synagoze, když učil v Kafarnaum. Když to tedy slyšeli mnozí z jeho učedníků, řekli: "To je tvrdá řeč. Kdo ji může poslouchat?" Když ale Ježíš v sobě poznal, že jeho učedníci na to reptají, řekl jim: "To vás pohoršuje? A co kdybyste viděli Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? **Duch je ten, kdo obživuje; tělo není nic platno. Slova, která vám mluvím já, jsou Duch a jsou život. Někteří z vás ale nevěří.**" Ježíš totiž věděl od počátku, kdo byli nevěřící a kdo je ten, který ho zradí. Řekl tedy: "Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, jedině když je mu to dáno od mého Otce." Kvůli tomu odešli mnozí z jeho učedníků zpět a už s ním nechodili.*

Par 1405...a lámeme „tentýž chléb, který je lékem nesmrtelnosti, lékem, abychom nezemřeli, ale žili věčně v Ježíši Kristu“.

Par.1392 Co působí hmotný pokrm v našem tělesném životě, to podivuhodným způsobem uskutečňuje přijímání v našem duchovním životě...

Par.1402 „Ó, svatá hostino, při níž se sytíme Kristem. Koná se památka jeho utrpení; mysl se naplňuje milostí a dává se nám záruka budoucí slávy.“

Par.1393.Proto nás eucharistie nemůže spojit s Kristem, aniž by nás zároveň neočistila od spáchaných hříchů a nechránila nás proti hříchům budoucím..

Par.1395..eucharistie nás do budoucna uchovává před smrtelnými hříchy...

Jan 6:63 Duch je ten, kdo obživuje; tělo není nic platno. Slova, která vám mluvím já, jsou Duch a jsou život.

Leviticus 17:11 V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smířčích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření. Proto jsem rozkázal Izraelcům: Nikdo z vás nebude jíst krev, ani ten, kdo mezi vámi přebývá jako host, nebude jíst krev.

Genesis 9:4 Jen maso oživené krví nesmíte jíst.

1.Janův 1:7 Chodíme-li však ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu.

Jan 1:1 Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.

Jan 1:14 A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi ...

Jan 10:10 ... já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojně.

Jan 6:63...Slova, která vám mluvím já, jsou Duch a jsou život.

Bible nám zde ukazuje vztah mezi psaným Slovem a samotným Ježíšem Kristem. Základem je řádný výklad Písma Svatého.Skrz celá Písma svatá nacházíme,že Pán mluvil v podobenstvích. Tato podobenství byla obrazným jazykem, který pravdu o Kristu měl učinit více rozeznatelnou. Ježíš věděl, že podobenství by byla obtížně srozumitelná bez výkladu,ale dal vždy výklad tomu, koho se to týkalo.

Ve výše uvedeném textu Písma (Jan 6:52-66) židovský lid, kterému byla řeč adresována, tomu podobenství neporozuměl. Hádali se mezi sebou a řekli, "*Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?*" Židovský lid Jej viděl a slyšel, ale přesto v Něj nevěřil. Něco z jejich nevíry možná pocházelo z jejich porozumění Zákonu (Starému Zákonu), ve kterém jezení masa a pití krve bylo zakázáno. Dokonce i dnes víme, že Ježíš nemohl mínit doslovné jezení a pití masa a krve, protože to by bylo v rozporu s tím, co řekl Bůh ve svém Slově.

Římskokatolická církev, právě tak jako židovský lid, neporozuměla Kristově zprávě. Vykládá ji jako tělesné jezení Kristova těla. Chybně čtena slova Ježíše se stala podporou doktríny o transsubstanciaci (přepodstatnění). Tato doktrína popírá základní požadavek výhradně věřit v Pána Ježíše, potřebný pro spasení. Když Kristus řekl, "*A chléb, který já dám, je mé tělo, které dám za život světa.*", uvádí, že sám by své dobrovolné utrpení, své tělo, nabídl jako oběť. Dal nám své tělo jako smířčí oběť "pro život světa" a to je pro **věčný** život!

Podle pasáží výše uvedených, jezení "masa" a pití "krve" Syna člověka znamená přijetí vykupitele a Jeho oběti. Kristus Ježíš nabízí všechny výhody spásy: odpuštění hříchů, přijetí Boha a přijetí jako synů, kteří obdrží Ducha svatého jako slib dědictví věčného života. Jezení Jeho těla a pití Jeho krve znamená být identifikován s Ním skrze víru. Nezapomeň, že *Duch je ten, kdo obživuje a tělo není nic platno. Slova, která vám mluvím já, jsou Duch a jsou život.*

Drazí katolíci, na kterém chlebu se podílíte? Bude setrvávat vaše věčná duše na osobě a nabídce Pána Ježíše Krista za vaše hříchy nebo budete jíst eucharistii v naději na získání věčného života? Římskokatolická církev tvrdí, že Boží moc efektivně proudí z prvku společenství sama i pro sebe. Ježíš Kristus sám učí věřit v Jeho osobu - (Jan 6:29 *"Toto je ten Boží skutek - abyste věřili v toho, kterého on poslal."*) Věřit v Něj, kterého Otec poslal je naší povinností, avšak je to "prací Boha", který dává jasně najevo, že víra je možná skrze milost Boží.

Kapitola 3

Zpověď

Vyznávání našich přestupků je základem v životě křesťana. Rozpoznání naší hříšnosti je nezbytné v každodenním životě s Pánem. Nicméně podle katechismu svátost zpovědi je nutností pro spasení. Oproti tomu stojí Písmo, které říká v Římanům 10:9-10 *"Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem se totiž věří ke spravedlnosti a ústy se vyznává ke spasení."* Vyznávání zde zmíněné odkazuje na víru, že Ježíš Kristus zemřel na golgotském kříži za naše hříchy. Jeho smrtí zástupně za nás jsme uchráněni od trestu za naše hříchy.

Úpěnlivě vás vybízím, nebuďte otroky náboženského systému, který drží sílu odpuštění nad vámi. Galatským 5:1 říká: *"Proto stůjte v té svobodě, ke které nás Kristus vysvobodil, a nezaplétejte se znovu do otrockého jha."*

Drazí čtenáři, ptám se vás, je vyznávání vašich hříchů knězi nezbytné? Může vaše utrpení, které poté žádáte, jakýmkoliv způsobem přidat k tomu, co smrt Ježíše Krista dokonala na Kalvárii??

Zpověď knězi

V Římskokatolické církvi se vyžaduje po jednotlivci vyzpovídání se ze smrtelných hříchů minimálně jednou za rok. V případě, že katolík spáchal smrtelný hřích, není mu povoleno přijít ke svatému přijímání až do doby, než jsou hříchy vyznány knězi. Podle Katechismu, zpověď je nezbytná pro účel získání spásy. Tento proces se může stát tíživým až do stavu duchovního otroctví. V Novém Zákoně apoštolové jmenovali starší a diakony, ne řadu kněží.

Proto vás milí čtenáři vybízím, abyste opravdu přicházeli ke studiu Písma pečlivě. Je nezbytné pro odpuštění hříchu vyznat své hříchy knězi? A má kněz tu autoritu a moc odpustit vám vaše hříchy?

Katechismus říká:

Par.1424: Nazývá se svátost zpovědi, protože odsouzení, vyznání hříchů před knězem je podstatným prvkem této svátosti. V hlubokém smyslu je také „vyznáním“, uznáním a chválou svatosti Boha a jeho milosrdenství vůči hříšnému člověku. Nazývá se svátost odpuštění, protože prostřednictvím kněžského rozhřešení Bůh uděluje kajícímu „odpuštění a pokoj“.

Par.1493: Kdo chce dosáhnout smíření s Bohem a s církví, musí vyznat knězi všechny těžké hříchy, které ještě nevyznal a na něž si po pečlivém zpytování svědomí vzpomíná...

Bible říká:

Matouš 23:8 ..protože máte jednoho Učitele, Krista, a vy všichni jste bratři.

1 Timoteovi 2:5 Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš

Marek 2:7 "Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?"

Par.1457: Podle církevního přikázání „každý věřící, jakmile dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy“. Kdo si je vědom, že se dopustil smrtelného hříchu, nesmí přijímat svaté přijímání, i když má velikou lítost; nejprve musí dostat svátostné rozhřešení, leda že by měl závažný důvod, proč jít k svatému přijímání a nebylo mu možné sehnat zpovědníka. Děti mají přistoupit ke svátosti pokání před prvním svatým přijímáním.

Římanům 5:8 Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život.

Par.1456: Podstatnou částí svátosti pokání je vyznání knězi: „Je nezbytné, aby kajícíci uvedli ve zpovědi všechny smrtelné hříchy, kterých si jsou po pečlivém zpytování svědomí vědomi...“

Par. 1497: Individuální a úplná zpověď těžkých hříchů s následujícím rozhřešením zůstává jediným řádným prostředkem smíření s Bohem a s církví.

1 Janův 1:9 Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. Žalmy 32:5 Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: "Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti." A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.

Katolický katechismus vyžaduje od členů vyznávání hříchů člověku, ale Bible odhaluje, že ten, kdo se narodil do Boží rodiny má přímý přístup k Božímu trůnu přijmout odpuštění hříchů. Když potom udělá hřích po spasení, vyznává svůj hřích Bohu, aby smířil svůj vztah s Ním. Pravdivá odpuštění začínají, když osoba věří Pánu Ježíši Kristu. *"Budiž vám tedy známo, bratři, že skrze něho se vám zvěstuje odpuštění všech hříchů, a to i těch, jichž vás nemohl zprostit Mojžíšův zákon. Ale v něm je ospravedlněn každý, kdo věří."* (Skutky apoštolské 13:38-39) Vírou v dokončené dílo Pána Ježíše (jeho smrti za naše hříchy) věřící je obdařen obojím, jak odpuštěním hříchů, tak i 100% společenstvím s Bohem. Je to v Ježíši Kristu a Jeho životě, který za nás obětoval, že *"... máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů"* (Koloským 1:14) Evangelium je Boží moc k záchraně (spasení) člověka.

Pokání

Milióny římskokatolíků po celém světě poutivě vykonávají pokání. Podle katechismu kněz je ten, kdo ukládá tyto úkony hříšníku v čase zpovědi. Tyto úkony pokání jsou zde proto, aby se odčinily (odstranily) hříchy. Pokání může zahrnovat i určité odřikání modliteb jako trest za vyzpovídané hříchy. Tento celý proces je v plném rozporu s tím, co říká Bible. Vážený čtenáři, vezmi v úvahu toto: Proč Ježíš Kristus zemřel na kříži??

Katechismus říká:

Par.1459: Musí tedy vykonat něco navíc, aby napravil vlastní viny: musí přiměřeným způsobem „zadostiučinit“ nebo „odpykat“ své hříchy. Toto zadostiučinění se také nazývá „pokání“.

Par.1460: Může jím být modlitba, almužna, skutky milosrdenství, služba bližnímu, dobrovolná zřeknutí se něčeho

Bible říká:

Skutky apoštolské 5:29-31: Petr a apoštolové však odpověděli: "Je třeba více poslouchat Boha než lidi. Bůh vašich otců vzkřísil Ježíše, kterého jste vy pověsili na dřevo a zabili. Jeho Bůh vyvýšil svou pravici jako Vůdce a Spasitele, aby dal Izraeli pokání a odpuštění hříchů."

Římanům 4:24 ale také kvůli nám, kterým to má být počteno, nám, věřícím v Toho, který vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše. On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

Par.1491: Úkony kajícího jsou: lítost, zpověď nebo vyznání hříchů knězi, dále předsevzetí vykonat zadostiučinění i skutky uložené za pokání.

Par.1494: Zpovědník ukládá kajícímu vykonání určitých úkonů 'zadostiučinění nebo pokání', aby napravil škodu způsobenou hříchem a choval se zase tak, jak se sluší na Kristova učedníka.

Židům 1:3 "...Když sám skrze sebe vykonal očištění našich hříchů, posadil se po pravici Velebnosti na výsostech"

1 Petrův 2:24 On sám na svém těle vnesl naše hříchy na dřevo, abychom zemřeli hříchům a ožili spravedlností - "jeho ranami jste byli uzdraveni."

Římanům 4:5 Avšak tomu, kdo nekoná skutky, ale věří v Toho, který ospravedlňuje bezbožného, se počítá jeho víra za spravedlnost.

Par.980: Pokřtěný může být smířen s Bohem a církví svátostí pokání: „Otcové právem nazývali pokání ‘namáhavý křest’. Pro ty, kteří po křtu klesli, je tato svátost pokání nutná ke spáse jako sám křest pro ty, kteří ještě nebyli znovuzrozeni.“

Římanům 5:9-10 Když jsme tedy nyní ospravedlněni jeho krví, budeme potom mnohem spíše skrze něho zachráněni před hněvem. Neboť jestliže, když jsme ještě byli nepřátelé, byli jsme s Bohem smířeni skrze smrt jeho Syna, mnohem spíše, když jsme již smířeni, budeme zachráněni jeho životem. Efezským 2:8 Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás - je to Boží dar

Z Písma svatého vidíme, že Ježíš Kristus zaplatil na Kalvárii plnou cenu za naše hříchy. Víra, že dobré skutky jsou nezbytné pro obnovu "plného duchovního zdraví" a že spolu s pokáním jsou vyžadovány pro spasení člověka, je popíráním Božího Slova. Bůh slíbil odpuštění všem, kdo plně věří v Ježíše Krista: *"Na jejich hříchy a na jejich nepravosti již nikdy nevzpomenou."* *Kde je tedy jejich odpuštění, není už žádná oběť za hříchy.* (Židům 10:17-18) Bůh slíbil, že nikdy nevzpomene na hříchy pravých křesťanů a deklaruje, že ty hříchy jsou odpuštěny jednou provždy skrze víru v Krista, proto již není více potřeba obětí za hříchy. Když to shrneme jinak, není žádného skutku, který můžeme učinit, aby naše hříchy byly odpuštěny. Ježíš Kristus to udělal všechno!! *Máme tedy za to, že člověk je ospravedlněn-ván vírou bez skutků Zákona.* (Římanům 3:28)

Vážený čtenáři, prosím uvaž, co Bible říká, pokud jde o zcela dostačující nabídku Ježíše Krista na kříži, kterou zaplatil veškerý dluh hříchu. Podle Písem...*jsme jako nečistí my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše.* (Izajáš 64:6) Milý příteli, není nic, co bys mohl udělat proto, aby sis zasloužil Boží přízeň, ale věřit že On udělal vše pro Tebe. *Bůh však dokazuje svou lásku k nám, neboť když jsme ještě byli hříšníci, Kristus zemřel za nás.* (Římanům 5:8)

Kapitola 4

Manželství

Svatost a důstojnost manželství je věřícími v římskokatolické církvi respektována právě stejně tak, jako u každého biblického křesťana. Nicméně nastává mnoho potíží, které vyvstávají podle učení katolické církve v tématu manželství. Problémy nastávají, když církev prohlašuje že má absolutní autoritu nad manželstvím. Římská církev se pokoušela i v historii zmocnit civilní moci nad aktem manželství, chtělc převýšit civilní právo. Ustanovila tedy manželství jako svátost, která může být spravována pouze římskokatolickou církvi.

Život věřícího je v základu vetkán do svátostního systému. Podle katechismu duchovní vitalita a věčný osud závisí na schopnosti aktivní a pravidelné účasti na těchto svátostech. Jinak řečeno: věřící se musí účastnit svátostí, aby mohl získat spásu. Tento svátostní systém je jako padající domino. Když první kostka spadne, odstartuje řetězovou reakci, která vede do věčného ztracení, pokud se věřící zcela nepodrobí učení katechismu.

Je to velmi smutné, když člověk vidí, jaká zkáza je působena v životech těch, kdo patří katolické církvi a jak mnoho bolesti a obtíží to přináší na ty, kteří zkouší prožít své manželství pod soudní pravomocí Římské církve. Drazí čtenáři, prosím, přijďte k Písmům svatým a uvidíte, co Pán Ježíš řekl, aby vaše unavená duše mohla nalézt odpočinek...

Rozvod

Katolická církev zaujímá velmi přísné stanovisko, stejně tak dobře jako i Písmo zabraňuje rozvodu. Potíže nicméně nastávají, když by věřící řekl, že jedině Bůh má nad tím vším svrchovanost. Katechismus ukládá zbytečná omezení těm, kdo jsou v obtížném manželství. Tato omezení ovlivňují schopnost účastnit se tzv. "životodárných" svátostí římskokatolické církve. Vidíme v Písmu různá místa, kde Ježíš mluvil o těchto věcech...

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
<p>Par.2382: Manželství mezi pokřtěnými, „platně uzavřené a dokonané, nemůže být rozloučeno žádnou lidskou mocí a ze žádného důvodu s výjimkou smrti“.</p>	<p><i>Matouš 5:31 Také bylo řečeno: 'Kdokoli by propustil svou manželku, ať jí dá potvrzení o rozvodu.' Já vám ale říkám, že každý, kdo propouští svou manželku (kromě případu smilstva), přivádí ji k cizoložství a každý, kdo by si tu propuštěnou vzal, cizoloží.'</i></p>
<p>Par.1650: Dnes se v mnoha zemích četní katolíci uchylují k rozluce podle občanských zákonů a uzavírají nový občanský sňatek....proto nemohou — pokud tato situace trvá — přistupovat ke svatému přijímání.</p> <p>Par.1665: Nový sňatek rozloučených, dokud ještě žije právoplatný(á) manžel(ka), porušuje Boží plán i zákon, kterému učil Kristus. Tito znovu oddaní rozloučení nejsou odloučení od církve, avšak nemohou přistupovat k přijímání eucharistie.</p>	<p><i>Matouš 19:9 Proto vám říkám, že kdokoli by propustil svou manželku z jiného důvodu než kvůli smilstvu a vzal si jinou, cizoloží, a kdo si bere propuštěnou, cizoloží.'</i></p>
<p>Par.1129: Církev tvrdí, že svátosti Nové smlouvy jsou pro věřící nutné ke spáse.</p>	<p><i>Římanům 10:9 Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.</i></p>

Podle Písma je rozvod možný za dvou podmínek. První se týká nevěry druhého partnera (Matouš 5:32, Mat 19:9). Druhý je možný jestli nevěřící partner chce opustit manželství, což má za následek opuštění (1.Korinským 7:15). Je to jasné v souvislosti Písem, že usmíření je vykonáno, ale Bůh umožní rozvod jen za těchto okolností. Z těchto různých pasáží vidíme, jak vážná jsou Svatá Písma a jak katechismus jedná s manželstvím. Nicméně, tyto pravdy, které přezívají v životech katolíky věřících, jsou konfrontovány s otázkou rozvodu. Římskokatolická církev se toho pevně drží a kdo jde k rozvodu je donucen se zdržovat eucharistické svátosti přijímání (par.1650 a 1665) a katechismus prohlašuje jasně, že účast na svátostech je nezbytná pro spasení.(par.1129).Proto církev vytvořila cestu, jak obejít toto učení a vytvořila katolické zrušení svazku (anulování) a katolické učení o manželském rozdělení.Svatá Písma,drahý čtenáři,učí, že manželský status věřícího nemá vliv na spásu duše věřícího.

Anulování manželství

Podle výkladu katechismu katolické církve v odstavci 1650 je věřícímu dána možnost znovu se oženit a účastnit se tak dále svátostního systému v církvi, pokud dosáhne zrušení předešlého manželství. Katolík, který si přeje oženit se znovu bez předchozího anulování svazku, se oženit může, ale bude ve věčném stavu hříchu a nikdy se už nebude moci účastnit svátosti eucharistie. Použitím oficiálního zrušení manželství namísto rozvodu katolík smí přijmout eucharistické společenství, a tak získat další zásluhou záchranu podle římskokatolické církve. Účast na svátostech je nezbytná pro spasení podle odstavce č.1129

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
Par.1629 ...po prověření situace příslušným církevním soudem, prohlásit „neplatnost manželství“, totiž, že manželství nikdy neexistovalo. V tomto případě jsou smluvní strany volné a mohou znovu uzavřít manželství.	<i>Matouš 19:6 A tak už nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, ať člověk nerozděluje."</i>
Par.1650 Jestliže rozloučení uzavřeli civilní sňatek, nacházejí se v situaci, jež objektivně odporuje Božímu zákonu. Proto nemohou - pokud tato situace trvá - přistupovat ke svatému přijímání.	<i>1 Korintským 11:28 Ať tedy člověk prověří sám sebe a takto ať jí z toho chleba a pije z toho kalichu.</i>
Par.1129: Církev tvrdí, že svátosti Nové smlouvy jsou pro věřící nutné ke spáse...	<i>Efezským 2:8 Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás - je to Boží dar, ne na základě skutků, aby se nikdo nemohl chlubit.</i>

Pán Ježíš Kristus sdělil čtyři pravidla týkající se rozvodu v Bibli. Dvě z těchto uvažovaných tvrzení jsou proti rozvodu a dvě další rozvod činí přijatelným a právo oženit se je na straně nevinného. (Více v sekci Rozvod). Římskokatolická církev důrazně tvrdí, že rozvod je nezákonný pro manželství, které bylo uzavřeno legálně a kde byli manželé pokřtěni do katolické církve. Nicméně, když prostudujeme církevní zákony týkající se zrušení, uvidíme, že celé anulování manželského svazku prochází technicky-gymnastickými kousky za účelem dosáhnutí církevního zrušení.

Zrušení manželství schválené církví je ve skutečnosti formou identické rozvodu a v zákoně to dochází konceptu rozvodu. Katolická církev v poskytování zrušení deklaruje, že manželství nikdy neexistovalo!! A tak se také stává, což je absurdní situací, že věřící, jež byl několik let v manželství a má děti, je shledán v očích církve, jako by nebyl nikdy ženatý!! Tohoto je dosahováno skrze technické manipulace a vytvořené podmínky, které jsou nalezeny v zákoně o zrušení svazku manželství. Například podstatnou částí a důvodem pro církevní zrušení sňatku je to, co se nazývá " překážka rušící platnost manželství ". Je to jakákoliv překážka

vážná natolik, aby se manželství mohlo zrušit automaticky. Takovou překážkou by mohl být jak nesouhlas společnosti k sňatku, tak nedostatek "formy sňatku" znamenající sňatek, který nebyl vykonán před knězem a dvěma svědky. Tak Římská církev vyvinula názvosloví, která předčí pokrytectví. Řím prohlašuje tuto bizarní moc, protože vidí sňatky jako svátosti. Je to z toho důvodu, aby byla zachována moc církve vytvořit či zrušit manželství podle své vůle a účelů, nikoliv na bázi toho, co prohlašuje Bible.

Je možno vytvořit manželství příkazem Říma? V Písmu je manželství upraveno podle vůle a záměru Boha. Pán Ježíš řekl : *"Proto člověk opustí otce i matku a přilne ke své manželce a ti dva budou jedno tělo"*(Matouš 19:5) Toto samotné je a stává se platným před Bohem.

Život v odloučení (separaci)

Mnoho zemí je v současnosti ovlivněno římskokatolickou církví a velké řady následovníků žijí odděleně od svých manželů. Odloučení je církví podporováno natolik, že věřící se může zákonně účastnit eucharistického přijímání. Avšak toto není podporováno Biblí, stejně také život v manželství, které je poškozováno manželskou nevěrou. Římskokatolické náboženství podporuje jeho zákonů, které lze stěží unést. Jedině milost Ježíše Krista může osvobodit od těchto pout zoufalství. Pán Ježíš Kristus apeluje: *"Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a najdete odpočinek pro své duše."*(Matouš 11:28)

Katechismus říká:

Par.2383: Odloučení manželů při trvání manželského svazku může být v jistých případech oprávněné, jak stanoví kanonické právo.

Par.1649: Nastávají však situace, kdy se společné soužití manželů stává z nejrůznějších příčin prakticky nemožným. V takových případech církev připouští tělesné oddělení manželů a ukončení společného bydlení. Manželé nepřestávají být před Bohem manželem a manželkou; nemají volnost uzavřít nový svazek. V této tíživé situaci by bylo nejlepším řešením smíření, je-li to možné. Křesťanské společenství je povoláno k tomu, aby těmto osobám pomáhalo žít křesťansky jejich situaci ve věrnosti svazku jejich manželství, které zůstává nerozlučitelné.

Bible říká:

1.Korinským 7:10 Manželům pak prikazuji ne já, ale Pán: Manželka ať neodchází od muže. Kdyby však přece odešla, ať zůstává nevdaná, anebo ať se smíří s manželem. Také muž ať neopouští svou ženu. Ostatním pak říkám já, nikoli Pán: Má-li nějaký bratr nevěřící manželku a ta je ochotná s ním žít, ať ji neopouští. A žena, která má nevěřícího manžela a ten je ochoten s ní žít, ať ho neopouští. Ten nevěřící muž je totiž posvěcen svou manželkou a nevěřící žena je posvěcena svým mužem. Jinak by přece vaše děti byly nečisté, ale nyní jsou svaté.

Co se týče manželství Římskokatolická církev odmítá biblickou autoritu. Jedině sám Bůh je ten, kdo je autorem manželství a má schopnost toto řídit. Nebiblické zákony církve svazují

takto každého věřícího. Řím jde tak daleko, že spojuje manželský stav spolu se spasením věřícího (viz. Rozvod a Zrušení sňatku). Tento pokrytecký systém pokračuje v nakládání břemen na Boží lid. Bible zřetelně specifikuje, že křesťan nemá hledat oddělení od manžela. Boží Slovo je napsáno tak, že podněcuje zúčastněné strany manželství, aby si navzájem odpustily. Nicméně, žádná lidská autorita nemůže zavázat manželství jako nerozlučitelné, když manžel, který opustil druhého, nevěří v Slovo Boží. Prosím pamatuj, drahý čtenáři, že Tvůj manželský stav nemůže jakkoliv zabránit a ovlivnit milost Boží pracující v Tvém životě.

Kapitola 5

Papežský úřad

Podle oficiálního učení římskokatolické církve, Pán Ježíš ustanovil sv. Petra jako viditelný základ své církve. Svěřil mu klíče a biskup Římské církve, následovník sv. Petra je "hlava jednoty biskupů, náměstek Krista a pastýř universální církve na zemi" (kodex kanonického práva #331). Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, „je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty biskupů i celého množství věřících“. „Římský biskup ze svého úřadu Kristova náměstka a pastýře celé církve má totiž nad církví plnou, nejvyšší a všeobecnou pravomoc a je oprávněn ji vždycky svobodně uplatňovat.“ (Katechismus par. 882)

Pro většinu katolíků, úřad a autorita papeže spočívá ve víře, že apoštol Petr ustanovil následníky. Proti vyučování Písem, papežství deklaruje, že církev byla založena na apoštolovi Petru samotném říkající, že on byl prvním biskupem Říma a tak veškerá jeho autorita přechází na následující papeže a biskupy. Tento předpoklad tvoří základní kámen římského katolicismu. V základním chápání katolíka je, že papež je duchovní hlavou církve spolu s dalšími atributy přidělovanými tomuto muži. Církev se odkazuje na papežský úřad, jako na úřad Náměstka Krista (Vicarius Filii Dei) a také tvrdí, že je neomylnou věroučnou autoritu. Prosím, pečlivě zkoumejte oficiální pozici katolické církve ve světle Božího Slova - Bible, která jasně prohlašuje, kdo je hlavou Boží církve.

At' je známo vám všem i všemu lidu Izraele, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho stojí před vámi tento člověk zdravý. To je ten 'kámen zavržený vámi staviteli, který se stal hlavním kamenem klenby'. A v nikom jiném není spasení, protože lidem není dáno jiné jméno pod nebem, v němž bychom měli být spaseni." (Skutky apoštolské 4:10-12)

..on je hlavou těla církve, on je počátek a prvorozený z mrtvých, aby ve všem držel prvenství. Vždyť Otcí se zalíbilo, aby veškerá plnost přebývala v něm. Koloským 1:18-19

Následovník Petra

V době, kdy Ježíš působil na zemi, osobně vybral dvanáct apoštolů bez žádného naznačení budoucí následnosti. Apoštol Pavel byl Pánem Ježíšem vybrán později po zmrtvýchvstání, když se osobně zjevil Pavlovi na cestě do Damašku. Tak od samého začátku novozákonní církve bylo ustanoveno, že *byli postaveni na základ apoštolů a proroků, zatímco úhelným kamenem je sám Ježíš Kristus.* (Efezským 2:20)

Tato pozice "Apoštol" měla jedinečný význam. Dokonce i poté, co apoštolové umřeli, jejich jedinečný titul zůstává s nimi po celou věčnost. V Bibli máme zmínku o nebeském městě: *Městská hradba měla dvanáct základů a na nich jména dvanácti Beránkových apoštolů.* (Zjevení Janovo 21:14)

Po celá Písma budoucnost církve spočívala v dosazování mužů schopných vést a pokračovat v učení apoštolů a Ježíše Krista, ale jen ve shodě se Slovem pravdy nalezené v Bibli. Bible jasně ukazuje, že apoštolové ustanovili způsob dosazování ne následníků, ale spíše diakonů a starších (starší jsou také uváděni jako biskupové)

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
<p>Par.936: Pán učinil ze svatého Petra viditelný základ své církve. Jemu svěřil klíče. Římský biskup, nástupce svatého Petra, je „hlavou sboru biskupů, zástupcem Krista a pastýřem celé církve zde na zemi“.</p>	<p><i>1 Petrův 2:6 Proto také v Písmu stojí: "Hle, pokládám na Siónu úhelný kámen vyvolený a vzácný a ten, kdo v něj věří, nebude nijak zahanben." Vám věřícím je tedy vzácností, ale nepovolným je to "Kámen zavržený staviteli, jenž se stal hlavním kamenem klenby" a "Kámen úrazu a skála pohoršení," totiž těm, kdo se nad Slovem uráží a jsou nepovolní, k čemuž také byli určeni.</i></p>
<p>Par.77: „Aby se však v církvi stále zachovalo evangelium celé a živé, zanechali apoštolové jako své nástupce biskupy a postoupili jim své učitelské místo.“ Vždyť „apoštolské kázání, vyjádřené zvláštním způsobem v inspirovaných knihách, mělo být uchováno nepřetržitou poslušností až do konce věků“.</p>	<p><i>Titovi 1:5-9 Zanechal jsem tě na Krétě z toho důvodu, abys dal do pořádku to, co ještě zbývá, a ustanovil po městech starší, jak jsem ti nařídil. Někdo může být starším, je-li bezúhonný, manžel jedné ženy a má-li věřící děti, které nelze obvinít z bujnosti nebo nepoddajnosti. Neboť biskup musí jakožto Boží správce být bezúhonný, ne samolibý, ne prchlivý, ne pijan, ne rváč, ne ziskuchtivý, ale pohostinný, milovník dobra, rozvážný, spravedlivý, svatý, zdrženlivý, držící se spolehlivého slova podle toho, jak byl naučen, aby mohl nejen povzbuzovat zdravým učením, ale i přemáhat odpůrce.</i></p>
<p>Par.1594: Biskup dostává plnost svátosti kněžství, kterou se zařazuje do biskupského sboru a stává se viditelnou hlavou místní církve, která je mu svěřena. Biskupové jako nástupci apoštolů a členové sboru se podílejí na apoštolské odpovědnosti a na poslání celé církve pod pravomocí papeže, nástupce svatého Petra.</p>	<p><i>1.Timoteovi 3:1-5: Toto slovo je spolehlivé: Dychtí-li někdo po biskupství, touží po krásné práci. Biskup však musí být bezúhonný, manžel jedné ženy, střídmy, rozvážný, pořádný, pohostinný, schopný vyučovat, ne pijan, ne ziskuchtivý nebo rváč, ale vlídný, ne svárlivý, ne lakomec. Ať dobře vede svou rodinu a udržuje své děti v poddanosti se vši počestností (vždyť neumí-li někdo vést svůj vlastní dům, jak se postará o Boží církev?)</i></p>

Termínů "biskup" nebo "starší" nebylo nikdy užito v Novém Zákoně ve smyslu a určení osob lepších, než by byli ostatní. Jsou to obyčejní mužové schopní vést Boží lid. Nikde a nikdy nebyli zmíněni jako "následovníci" apoštolů. V Novém Zákoně je tento koncept zcela neznámý. Z Písem je zcela jasné, že apoštol Pavel pověřil oběma, jak Titovi, tak Timoteovi, kteří nebyli apoštoly, jak mají být dosazování biskupové. Toto ustanovení, pomocí něhož místní církve jmenovala starší a biskupy, byli vždy z dostupných lidí, jejichž poslušné životy byly pozorovatelné a očividné všem.

Písma pečlivě zaznamenala Petrovy návštěvy do Samaří, Lyddy, Joppe, Caesareje a Antiochie. Není žádná zmínka o jeho chození do Říma, ve kterém by založil římskokatolickou pozici. Tento první stavební kámen smyšleného nástupnictví v Novém Zákoně chybí! Apoštolská poslušnost bez apoštolské doktríny je podvod. Apoštol Pavel v Říme nikdy ani jednou nezmínil Petra v žádném ze svých dopisů psaných z Říma církvím, ačkoli zmínil mnoho z těch, kdo byli spolu s ním ve městě. Je zřetelné, že učení, které učí, že Petr byl v Římě jako první biskup, je podvod. Nikde jinde v Novém Zákoně nebo v hodnověrné psané historii není, že Petr kdy navštěvoval Řím.

Římskokatolická církev nemá nejmenší chuť poslouchat jasná svědectví Písma o jejich nestydaté neposlušnosti ke skutečnosti, že starší lidé a biskupové mají být "**manželem jedné manželky**".

*Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchající bludným duchům a učením démonů. Pokrytecky mluví lež, mají cejchované svědomí, **brání lidem vstupovat do manželství**, přikazují zdržovat se pokrmů, které Bůh stvořil, aby je ti, kdo věří a poznali pravdu, s vděčností užívali. (1.Timoteovi 4:1)*

Neomylnost

Římskokatolická církev učí, že papež není schopen říci cokoliv chybného, týkající se jeho výuky ve věcech víry a mravů. Bible na druhé straně říká, že jedině Bůh je bez chyby! Podle katechismu katolické církve, Římský papež z důvodu svého úřadu, je neomylný ve všem, co řekne týkající se víry nebo mravů. Biblicky, neomylnost je vlastnost, výhradně patřící Bohu samotnému a ne komukoliv jinému nebo skupině lidí.

Věčnost, vševědoucnost a neomylnost patří mezi Božské, nesdělitelné a přirozené vlastnosti. Takové vlastnosti, které nemohou být svěřeny nebo postoupeny stvoření. Všechna stvoření chybují ve faktu tak, že Bible slavnostně deklaruje: "Není spravedlivého, není ani jednoho." (Římanům 3:10)

Katechismus říká:

Par.891: „Tato neomylnost přísluší římskému biskupovi...když s konečnou platností vyhláší nauku o víře a mravech jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů, který své bratry utvrzuje ve víře..Tato neomylnost sahá tak daleko, jak sahá poklad božského zjevení."

Bible říká:

Exodus 20:2-3 Já jsem Hospodin Bůh tvůj... Nebudeš mít jiného boha mimo mne.

Marek 7:8,9,13 Opustili jste totiž Boží přikázání a dodržujete lidskou tradici, očišťování džbánů a pohárů. A takových podobných věcí děláte mnoho." A řekl jim: "Zavrhněte Boží přikázání čistě, abyste zachovali svou tradici. Rušíte Boží slovo svou tradicí, kterou jste ustanovili. A takových podobných věcí děláte mnoho."

*Izajáš 8:20 Což oni neříkají **takové slovo**, že mu z něho nevzejde jitřní záře?*

Par.890: Pastýřský úkol učitelského úřadu je tedy zaměřen na bdělost, aby Boží lid zůstal v pravdě, která osvobozuje. Kristus vybavil pastýře pro tuto službu charismatem neomylnosti ve věcech víry a mravů.

*Jan 8:31 Ježíš tedy řekl těm Židům, kteří mu uvěřili: "Jestliže zůstanete **v mém slově**, jste opravdu mými učedníky. A poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí."*

Matouš 22:29 "Bloudíte, protože neznáte Písma ani Boží moc..."

Par.2051: Neomylnost učitelského úřadu pastýřů se vztahuje na všechny prvky nauky, včetně morálky, bez nichž nelze uchovat, vykládat nebo dodržovat pravdy víry vedoucí ke spáse.

*Římanům 3:23 **neboť všichni zhřešili** a chybí jim Boží sláva.*

*Jan 17:17 Posvěť je svou pravdou; **tvé slovo** je pravda*

*.1 Petrův 1:24 Vždyť: "Veškeré tělo je jako tráva a všechna lidská sláva jako květ trávy. Tráva uschla a její květ opadal, ale **Pánova řeč** zůstává navěky." A **to je to slovo**, jímž vám bylo vyhlášeno evangelium.*

Papežské prohlášení "neomylnosti učitelské autority" je v podstatě prohlášení o božství. Jen Pán Bůh je bez chyby u něhož není žádná proměna a ani stín posunu. (Jakub 1:17) Vatikánská doktrína staví na odívání tvrzení, že papež je "Svatý Otec". Není více překvapivé a viditelné arogance papežství, než toto děsivé tvrzení, že je neomylný. Bible říká: **neboť jsem já Bůh silný, a ne člověk, u prostřed tebe svatý**...(Ozeáš 11:9)

Papež když ustanovil sebe jako nejvyššího, popřel absolutní autoritu Boha! Překvapivě v tomto tvrzení o božských atributech Boha, papež naplnil to, co je prorokováno v Bibli, že tento člověk ustanovil sebe vprostřed Boží lid a prohlásil se za Svatého Otce. *Ten se postaví*

na odpor a 'povýší se nade všechno, co má jméno Boží' nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce 'usedne v chrámu Božím' a bude se vydávat za Boha. (2 Tes. 2:4)

Pro křesťany je Bible - Boží Slovo - objektivním základem, na kterém s nadějí setrvávají. Víra založena na této bezpečné autoritě je očekávání, že Pán Bůh vykoná všechno, co slíbil nám všem, kdo jsme v Kristu, "*...A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.*" (Jan 6:69). Kvůli tomuto trvalému spojení mezi Písmy svatými a pravdivou vírou, Boží Slovo musí být studováno s ohledem na jeho plnou pravdivost. Připomeňme si ta překrásná slova apoštola Pavla, "*...neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy.*" (1Korintským 13:6)

Náměstek Krista

Pojem "Krisův náměstek" pochází z latinského slova "vicaius" znamenající náhradu. V on-line verzi malého katolického slovníku Johna A. Hardona, S.J. definuje náměstka Krista jako: "Papež, viditelná hlava církve na zemi, **v zastoupení a namísto Krista**. Má nejvyšší církevní autoritu v katolické církvi..."

Nicméně v Písmech zcela zřetelně vidíme, že Pán poslal svého Svatého Ducha, aby Jej nahradil. Jak Pán Ježíš Kristus nás opustil, dal nám, jak zaslíbil, nejvyšší, plnou a univerzální péči o duši v božské osobě Ducha svatého. Ježíš Kristus byl na zemi Mistrem, Pánem a Průvodcem pro věřící. Před svou smrtí slíbil, že pošle Ducha Svatého, který s nimi zůstane navždy. *Já vám však říkám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Jestliže totiž neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; jestliže však odejdu, pošlu ho k vám. (Jan 16:7) ... Utěšitel, ten Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu...* (Jan 14:26)

Katechismus říká:

Par.882: Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, „je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty biskupů i celého množství věřících“. „Římský biskup ze svého úřadu Kristova náměstka a pastýře celé církve má totiž nad církví plnou, nejvyšší a všeobecnou pravomoc a je oprávněn ji vždycky svobodně uplatňovat."

Bible říká:

Koloským 1:18 on (Kristus) je hlavou těla církve, on je počátek a prvorozený z mrtvých, aby ve všem držel prvenství.

Par.936: Pán učinil ze svatého **Petra viditelný základ** své církve. Jemu svěřil klíče. Římský biskup, nástupce svatého Petra, je „hlavou sboru biskupů, zástupcem Krista a pastýřem celé církve zde na zemi"

1.Korintským 3:11 Neboť nikdo nemůže položit jiný základ vedle toho, který je již položen, jenž je Ježíš Kristus.

Efezským 5:23 Vždyť muž je hlavou své ženy, jako je Kristus hlavou církve; a on je Spasitelem těla.

Par.2034:Římský velekněz a biskupové jsou „autentičtí, tj. Kristovou autoritou obdaření učitelé. Lidu sobě svěřenému zvěstují víru, v kterou má věřit a uplatňovat ji v životě.“ Řádný a všeobecný učitelský úřad římského velekněze a s ním spojených biskupů učí věřící pravdám, kterým mají věřit, lásce, kterou mají prokazovat, a blaženosti, v kterou mají doufat.

Jan 14:26 Avšak Utěšitel, ten Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.

Jan 16:14 On mě oslaví, neboť vezme z mého a bude to oznamovat vám.

Jan 17:17 Posvět' je svou pravdou; tvé slovo je pravda.

Duch svatý, jako náměstek Krista, je nejvyšší slib a klíč vztahu každého pravého věřícího k Pánu Ježíši Kristu. Tato nádherná Osoba nikdy nezanikne, On sám zůstává jako pravý náměstek (zástupce) Krista. Máme-li vztah a společenství s Bohem a Ježíšem Kristem a byli jsme znovuzrození do věčného života, zůstáváme v Duchu svatém, *"Vždyť Boží království není pokrm a nápoj, ale spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém."* Římanům 14:17

Pán nepřišel ustanovit světové církevní impérium vlády, ale přišel přinést skutečnou přítomnost ve svém pravém náměstku, Duchu svatém. V římském katolicismu je sláva dokonalého a bezchybného Boha zaměněna v slávu chybujícího člověka. V sázce je jak sláva Pána Ježíše Krista a záchrana duší, tak i funkce Ducha svatého, jako pravého zástupce Krista.

Kapitola 6

Kněžský úřad:

Římskokatolická církev prohlašuje své biskupy a kněze za svátostně identifikované se samotným Kristem. O katolickém knězi je prohlášeno, že je jako Kristus - Nejvyšší Kněz, vlastníci Jeho autoritu a moc. Věřící jsou vyučováni, že biskup je žijícím obrazem Boha Otce. Oba dva, jak kněz, tak i biskup, jak je prohlášeno, sdílejí identické kněžství a úřad Krista.

Naproti tomu Písmo učí, že žádný člověk nemůže zaujmout Kristovo místo jako kněz. Ve skutečnosti nás Bible varuje: *"Dejte pozor, aby vás někdo nesvedl. Mnozí totiž přijdou pod mé jméno a budou říkat: 'Já jsem Kristus,' a svedou mnohé."* (Marek 15:6)

Nekončící kněžství Ježíše Krista nemůže být převedeno na jinou osobu, jak je uvedeno v listu k Židům 7:24, *"..ale on (Kristus), protože zůstává na věky, má nepomíjející kněžství."* Tedy Římská svátost "svěcení", která si uplatňuje nárok na Kristovo obětní kněžství "kněžským vysvěcením", je tradice lidí, kteří popírají zjevenou Biblickou pravdu.

Římskokatolická církev nepřenechává samotné Kristovo novozákonní obětní kněžství jednomu výše postavenému biskupovi. Katolické kněžství je vytvořeno za účelem zvěčnit svých sedm fyzických svátostí, o kterých prohlašuje, že jsou nezbytné pro spasení. Celý život církve Římské se točí okolo jejích biskupů, kněží a svátostí, které vykonávají.

Podle Bible všichni věřící mají přímý přístup k Bohu v Pánu Ježíši Kristu.. *Vy jste však "vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný k vlastnictví,"..(1 Petr 2:9)*

Jiný Kristus:

Katolicky věřící je vyučován, že mezi kněžím a Kristem je specifická identifikace. Toto nevede do žádných pochybností, když katolický katechismus prohlašuje v paragrafu 1548, "Služebník pak je v síle kněžského svěcení, které přijal, připodobněn veleknězi, má moc působit silou samého Krista, kterého zastupuje." V Novém Zákoně Bible není žádná zmínka o církevních kněžích ani kněžském pořadí vedení. Ve skutečnosti Bible varuje následovníky Ježíše Krista, aby byli bdělí vůči těm, kdo se pokusí s Ním zosobnit.

Katechismus říká:

Par. 1548: Služebník pak je v síle kněžského svěcení, které přijal, připodobněn veleknězi, má moc působit silou samého Krista, kterého zastupuje. Kristus je pramenem každého kněžství: vždyť kněz Starého zákona byl jeho předobrazem, zatímco kněz Nového zákona jedná v osobě Krista.

Par. 1549: Skrze svátostnou službu, zvláště biskupů a kněží, se přítomnost Krista jako hlavy církve stává viditelnou uprostřed společenství věřících. Podle krásného obratu svatého Ignáce z Antiochie biskup je typos tou Patros, je jakoby živý obraz Boha Otce.

Par. 1551: Svátost kněžství uděluje „posvátnou moc“, a to právě moc Kristovu. Měřítkem pro výkon takové autority musí tedy být vzor Krista, který se z lásky stal posledním a služebníkem všech. „Pán výslovně zdůraznil, že péče o jeho stáde je důkaz lásky k němu.“

Par.1563: ...Skrze ni jsou kněží pomazáním Ducha svatého označeni zvláštním znamením a tím připodobněni Kristu Knězi tak, že mohou jednat jménem Krista Hlavy.“

Bible říká:

Židům 7:24 ale on, protože zůstává na věky, má nepomíjející kněžství. Proto je také schopen dokonale spasit ty, kdo skrze něj přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby za ně orodoval. Slušelo se totiž, abychom měli takového nejvyššího kněze - svatého, nevinného, neposkvrněného, odděleného od hříšníků a vyvýšeného nad nebesa.

1 Timoteovi 2:5 Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš

Matouš 23:8 Vy si ale nenechte říkat 'Mistře', protože máte jednoho Učitele, Krista, a vy všichni jste bratři.

Matouš 7:15 "Dávejte si pozor na falešné proroky, kteří k vám přicházejí v ovčím rouše, ale uvnitř jsou to draví vlci. Poznáte je podle jejich ovoce. Sklízejí se snad hrozny z trní a fíky z bodláčí?"

Matouš 24:4 Ježíš jim odpověděl: "Dejte pozor, aby vás někdo nesvedl. Mnozí totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: 'Já jsem Kristus' a svedou mnohé.

Matouš 24:24 Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou dělat velké divy a zázraky, takže by svedli (kdyby to bylo možné) i vyvolené.

Rozdíly mezi kněžstvím Ježíše Krista a starozákonním kněžstvím jsou velmi jasné. Kněží před Ježíšem Kristem byli Židé - Levité (levitští kněží). Byli to pouze smrtelní lidé a bylo nezbytností, aby jejich úřad byl svěřen do jiných rukou. Na rozdíl tomu, Ježíš Kristus je věčným knězem a Jeho kněžství je nepřenositelné a nepotřebuje žádného následníka, protože je věčný...*ale on, protože zůstává na věky, má nepomíjející kněžství. (Židům 7:24)*

Kristus Ježíš odstranil starozákonní kněze a jejich obětní kněžství, když umřel na kříži,...*"A hle, chrámová opona se roztrhla na dva kusy odshora až dolů a země se otřásla a skály popraskaly."* (Matouš 27:51), tato událost odstranila překážku kněžského zprostředkování mezi Bohem a člověkem. Úřad mnohých kněží Starého Zákona byl odstraněn, protože jediný Kněz - Ježíš, pokračuje navždy a obětní práci dokončil jednou provždy!

Přicházíte k Bohu skrze tohoto jediného Nejvyššího Kněze - Ježíše Krista, aby vás zachránil? Anebo jako hříšní máte prosit k těm, co se prohlašují za vaše prostředníky a dělají pozemské oběti za vaše hříchy? *Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš. (1 Timoteovi 2:5)*

Celibát

V Písmu je psáno, *"Manželství ať je všemi ceněno a jeho lože ať je neposkvrněné; smilníky a cizoložníky pak bude soudit Bůh."* (Židům 13:4) Biblická kvalifikace pastora nebo biskupa je, že má být mužem jedné manželky a nejprve vědět, jak zvládat svůj vlastní domov a poté Boží církev. Pán Ježíš Kristus mluví o daru svobodného stavu (celibátu) jako o daru, který je dán jen některým. Nicméně v Římské církvi vidíme, že tento svobodný stav je nařízen a jen ti, kteří se zaváží být celibátní, jsou schopni vést a dohlížet na církev. Celý koncept celibátního vedení je úplným opakem jasného vyučování nalezeného v Božím Slově, Bibli.

Katechismus říká:

Par.1579: Všichni posvěcení služebníci latinské církve, s výjimkou trvalých jáhnů, jsou vybíráni z věřících mužů, kteří jsou svobodní a mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“ (Mt 19,12). Jsou povoláni, aby se zasvětili Pánu a „jeho věcem“ s nerozděleným srdcem a tak se zcela dávají Bohu a lidem. Celibát je znamením tohoto nového života, k jehož službě je služebník církve posvěcen; když jej přijímá s radostným srdcem, hlásá příkladným způsobem Boží království.

Bible říká:

1 Timoteovi 3:2 Biskup však musí být bezúhonný, manžel jedné ženy, střídavý, rozvážný, pořádný, pohostinný, schopný vyučovat, ne pijan, ne ziskuchtivý nebo rváč, ale vlivný, ne svárlivý, ne lakomec. Ať dobře vede svou rodinu a udržuje své děti v poddanosti se vší počestností (vždyť neumí-li někdo vést svůj vlastní dům, jak se postará o Boží církev?)

Par.1599:V latinské církvi se svátost kněžství uděluje obvykle pouze těm kandidátům, kteří jsou ochotni svobodně přijmout celibát a kteří veřejně projeví svou vůli zachovávat jej z lásky k Božímu království a ke službě lidem.

Titovi 1:5-6 Zanechal jsem tě na Krétě z toho důvodu, abys dal do pořádku to, co ještě zbývá, a ustanovil po městech starší, jak jsem ti nařídil. Někdo může být starším, je-li bezúhonný, manžel jedné ženy a má-li věřící děti, které nelze obvinít z bujnosti nebo nepoddajnosti.

Katolická církev popírá i v tomto bodě Boží Slovo a pokouší Pána Boha v tom, co dělá svým mladým. Celý účel Vatikánu - papeže, kardinálů, kurie - je udržovat celosvětově kontrolu nad veškerým kněžstvím. Museli tedy uložit zákon kněžského celibátu tak, aby mohli pokračovat ve své kontrole. Pokud by se kněží oženili, byla by církev zodpovědná za jejich děti, majetek a domácnosti..

Římská církev požaduje celibát na všech, kteří jsou ve vedení a zakazuje jim sexuální naplnění manželství, které bylo dáno Bohem. Tato lidská ustanovení jsou těžkým břemenem, které spočívá na každém z lidí pod celibátem. Každý člověk vstupuje do církve s velkými ambicemi, ale málokdo toto břímě je schopen unést a nepodlehne. Otázkou je stále, jaké ovoce nese tento strom a jaké důsledky mají tato lidská nařízení. Tímto ovocem a důsledky je v celé historii církev Římská známá po celá staletí.

1 Timoteovi 4:1 Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchající bludným duchům a učením démonů.Pokrytecky mluví lež, mají cejchované svědomí, brání lidem vstupovat do manželství, přikazují zdržovat se pokrmů, které Bůh stvořil, aby je ti, kdo věří a poznali pravdu, s vděčností užívali.

Kapitola 7

Klášterní život:

Klášterní komunity v římskokatolické církvi se skládají z žen, které sdílejí stejné naděje a touhy.Tyto ženy jsou nazývány "jeptišky, řeholnice či řádové sestry".Jeptišky žijí v kláštorech, kde hledají Boha skrze život modlitby a práce. V římskokatolických kláštorech po celém světě je přes 800 tisíc žen .

Církev aktivně rekrutuje dívky do těchto klášterů. Kvůli tomu by si měly katolické rodiny pečlivě prohlédnout, jaký život se uvnitř klášterů katolické církve před jejich dcerou rozprostírá. Mnoho řádových sester totiž kromě hledání Boha vstupuje do klášterů po rozbitém vztahu ať už v domově, nebo s chlapcem.

Vážený čtenáři, jestliže vy anebo váš milovaný člověk považuje tento životní styl za nejlepší, obracím se na vás, abyste vždy zkoumali to, co se skrývá pod povrchem. Hledejte moudrost a ptejte se Pána, aby vám ukázal, jestli Písmo svaté má cokoli k této věci. Já bych vás chtěl vybídnout ke studiu toho, co říká jak katechismus, tak i Bible. Prosím ptejte se i sami sebe, zda je správné se odstranit z obyčejné existence a žít v domácnostech pouze se ženami za účelem sloužit a líbit se Bohu. Může být dívka tou nevěstou Ježíše Krista?

Proč sestry?

Proč katolická církev trvá, aby měly ženy "klášterní" nebo "náboženský" životní styl? Pro udržování růstu uvnitř katolických institucí je systém závislý na nových rekrutech z každé generace. Řeholnice jsou páteří katolických církevních škol a nemocnic. Oba tyto instituty jsou nástrojem ke konverzi ostatních k římskokatolické církvi. Sestry jsou nejen odpovědné za denní činnost v těchto institucích, ale také vyučují zásady katolické církve a upozorňují na důsledky neposlušnosti k těmto zásadám. Pro získání této síly využila církev slibu mravní bezúhonnosti a doživotní oddanosti katolické církvi namísto slibu služby a oddanosti Pánu Ježíši a přitom v řádném legitimním životě s manželstvím a rodinou.

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
Par.917: ...vyrostly různé formy života v samotě nebo ve společenství a různé řeholní rodiny, které slouží jak k prospěchu svých členů, tak k dobru celého Kristova Těla	<p><i>Genesis 2:24 Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.</i></p> <p><i>Kazatel 7:29 Hled', jenom na to jsem přišel, že Bůh sice učinil člověka přímého, ten však vyhledává samé smyšlenky.</i></p>
<p>Par.927:..Zakládání a misionářské rozšíření církve vyžaduje přítomnost řeholního života ve všech jeho formách už od počátků evangelizace.</p> <p>Par.929: Členové těchto společností se svým 'životem dokonale a zcela oddaným tomuto posvěcování', jsou 'účastní evangelizační služby církve',...</p>	<p><i>Jan 17:15 Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.</i></p> <p><i>Skutky apoštolské 1:8 ..ale přijmete moc Ducha Svatého přicházejícího na vás a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku i v Samaří a až do posledních končin země."</i></p>
<p>ar.915:..Dokonalost lásky, k níž jsou všichni věřící povoláni, ukládá těm, kteří dobrovolně přijmou povolání k zasvěcenému životu, povinnost zachovávat čistotu v celibátu pro Boží království, chudobu a poslušnost..</p> <p>Par.922: Již od apoštolských dob existovaly křesťanské panny a vdovy, které Pán povolal, aby se mu bezvýhradně oddaly s větší svobodou srdce, těla i ducha; udělaly rozhodnutí, schválené církví, žít v panenském stavu respektive ve stavu trvalé čistoty „pro nebeské království“</p>	<p><i>1 Timoteovi 5:14 Proto si přeji, aby se mladší vdovy vdávaly, rodily děti, vedly domácnost a nedávaly protivníkovi žádnou příležitost k pomlouvání.</i></p> <p><i>1 Korintským 7:8 Svobodným a vdovám tedy říkám, že by pro ně bylo dobré, kdyby zůstali jako já. Nemohou-li se však zdržet, ať vstoupí do manželství. Je přece lepší vstoupit do manželství, než se pálit.</i></p> <p><i>Titovi 2:4 ať učí mladé ženy, aby milovaly manžely a děti, byly rozvážené, cudné, pečující o domácnost, laskavé, poddané svým manželům, aby Boží slovo nebylo tupeno.</i></p>

Zdá se, že římskokatolická církev učí, že manželský vztah je méně duchovní, než celibátní život. Katechismus identifikoval osoby, které udržují své panenství, že jsou blíže sjednoceny s Kristem. Nicméně, nacházíme, že klášterní život není zmíněn v Písmech. Místo toho Písmo povzbuzuje manželství. Pán NEŘEKL, proto opustí muž otce a matku a přidruží se ke skupině dalších, kteří se zdržují manželství, protože jeho cesta života je takto ustanovena. Ba naopak.. Žádná taková forma života nebyla nikdy ustanovena Pánem. Kdyby Pán Ježíš zamýšlel pro člověka, aby žil v kláštorech s abatyšemi, určitě by to řekl.

Každému člověku byla dána přirozená sexualita. Z tohoto důvodu je zde vztah manželství. Písmo volá dívky, aby byly ve svazku manželském a měly domácí životní styl, ale nikdy se nezmiňuje o životě v klášteře. V listu Titovi, kapitole 2, apoštol Pavel vyzývá starší ženy učit mladší jak pečovat o domácnost.

U mladých žen v zavádějící horlivosti sloužit bližší Bohu mnoho z nich věří, že zdržováním se manželství a sexuálního vztahu, mohou být bližší Bohu. Celý koncept klášterního života je zcela opakem života, pro který Bůh stvořil ženu. *I řekl Hospodin Bůh: "Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou."* (Genesis 2:18) Je tolik smutné, že Římskokatolická církev využívá tuto mladickou horlivost za účelem plnit svá volná pracovní místa..

Kristova nevěsta:

Katechismus katolické církve učí, že všechny jeptišky jsou mysticky zasnoubeny s Ježíšem Kristem. V tomto aktuálním manželském obřadu je mladá dívka oblečena do bílého šatu a dělá veřejný slib církvi. Po tomto veřejném vyznání je řečeno, že se stala nevěstou Ježíše Krista a musí se mu zasvětit Bohu do konce života. V této důmyslné myšlence katolická církev nabízí mladé ženě náhradu manželství se skutečným manželem. Přestože je koncept "Kristovy nevěsty" nalezen v Písmu, vyzývám vás, milí čtenáři, abyste se spolu se mnou podívali, koho Pán Ježíš Kristus v Písmu Svatém nazývá svou nevěstou.

Katechismus říká:

Par.923: Když panny veřejně „vyjádřily posvátné předsevzetí důsledněji následovat Krista a byly od diecézního biskupa podle schváleného liturgického obřadu zasvěceny Bohu, mysticky se zasnoubily Kristu, Božímu Synu, a oddaly se službě církve“. Tímto slavnostním obřadem (Consecratio virginum) „se panna stává zasvěcenou osobou jako znamení přesažné lásky církve ke Kristu, eschatologického obrazu nebeské Nevěsty a budoucího života."

Bible říká:

I Timoteovi 4:1 Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchajíce bludným duchům a učením démonů. Pokrytecky mluví lež, mají cejchované svědomí, brání lidem vstupovat do manželství, přikazují zdržovat se pokrmů, které Bůh stvořil, aby je ti, kdo věří a poznali pravdu, s vděčností užívali.

Výklad římskokatolické církve, že jeptiška je nevěstou Kristovou, není založen na pravdě toho, co prohlašuje Bible. Písmo Svaté se jasně vyjadřuje v tom, že Nevěstou Kristovou nebo Tělem Krista zahrnují ti, kdo se znovuzrodili ve vztah s Bohem skrze Ježíše Krista. Tito jednotlivci jsou začleněni do neviditelné unie s Ježíšem Kristem. (1 Korinským 12:12-14) Jeho Tělo se skládá z mnoha členů skrz věky a skrz celý svět. Bible odkazuje se na tuto unii jako "Církev." Přes celá století Nevěsta Kristova pokračovala v růstu jako lidé, kteří byli smíření k životu Bohem skrze smrt Ježíše Krista na golgotském kříži. Mezitím Bůh připravuje toto tělo věřících, svou Církev, aby byla spojena s Ježíšem.

Apoštol Pavel nás učí, že Církev je současně pod přeměňováním, očišťuje a obmývá se učením Slova Božího (Bible). Čtete toto v *Efezským 5:25-27: Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil, když ji očistil koupelí vody skrze slovo, aby ji postavil před sebou jako slavnou církev, nemající poskvrnu ani vrásku nebo cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.* Apoštol zde srovnává vztah mezi manžely s manželkami, jako Kristus se svou Církví.

Až nastane konec - čas vyvrcholení posledních věků, Ježíš Kristus přijde si pro svou Nevěstu, neboli Církev. Dostáváme o této skvělé události zmínku ze Zjevení Janova 19:7-9 *Radujme se, jásejme a vzdejme mu slávu, neboť nadešla svatba Beránkova a jeho manželka se připravila, a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment." (A ten kment jsou spravedlivé činy svatých.) A řekl mi: "Piš: Blaze těm, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební večeři." A řekl mi: "Toto jsou pravá Boží slova." "Pojď, ukážu ti Nevěstu, manželku Beránkovu." (Zjevení 21:9)*

Drahý čtenáři, zkoumejme každý stav své duše. Byl jste obmyt a očištěn Božím Slovem? Budete stát svatý a bezúhonný před Beránkem Božím při Velké Svatební Večeři?

Kapitola 8

Marie:

Katolická církev konstruuje paralelu Marie k Ježíši Kristu. Učí, že právě tak, jako Kristus byl bez hříchu, tak to bylo i s Marií. Učí také, že i když milost přichází od Krista, Marie je matkou milosti. Právě tak, jako Pán zachraňuje svůj lid od hříchů, také je vyučováno, že i Marie může způsobit tuto záchranu. Přestože Bible zřetelně uvádí, že je jen jediný prostředník mezi Bohem a člověkem, překvapivě katechismus katolické církve vyučuje, že Marie je prostředníkem. Právě tak, jako Ježíš Kristus vstoupil do nebe a je Králem králů, církev učí, že Marie také vstoupila na nebesa tělem i duší a je Královnou nebes. Katolická církev jde ještě dále ve tvrzení, že Marie byla počata bez poskvrnění dědičného hříchu právě tak, jako byl počat Ježíš Kristus. V této části uvidíte, jak zde katechismus představuje paralelní strategii a jak Bible čistě toto vyvrátí a rezervuje tyto úlohy jen pro Ježíše Krista samotného.

Všechno, co je zdokumentováno v katechismu katolické církve týkající se Marie je naprosto v rozporu k Svatému Písmu a výsadě jediného Spasitele, Pána Ježíše Krista. Dávání vaší důvěry Marii pro své spasení je ta nejnebezpečnější a průkazná bariéra k věčnému životu. Obráťte se proto k Pánu Ježíši Kristu samotnou vírou ke spasení, založenou na Jeho smrti a zmrtvýchvstání. On sám dává ve všech věcech usvědčení svého svatého Ducha. Věřte jen Jemu samotnému, *"ke chvále slávy své milosti"* (Efezským 1:6)

Je Marie celá svatá?

Bible zřetelně učí, že Bůh sám je nekonečný, věčný a neměnný ve svém bytí. Bůh je moudrost, síla, svatost, spravedlnost, dobrota a pravda. **Je celý Svatý.** Jeho Svatost je vlastností, která zahrnuje všechny ostatní - Jeho spravedlivost je Svatá, Jeho pravda je Svatá, a Jeho spravedlnost je Svatá. On je každou svou vlastností a celkovou vlastností svatosti oddělen od každého bytí. Přesto katechismus katolické církve adresuje Marii vlastnosti (které náleží jen Bohu), jako jsou „Matka milosrdenství“, která **je celá svatá.**

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
Par.2677: Když prosíme Marii, aby se za nás přimlouvala, uznáváme, že jsme ubozí hříšníci, a obracíme se k „Matce milosrdenství“, která je celá svatá.	<p><i>Zjevení 15,4 Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno? Vždyť ty jediný jsi svatý! Všechny národy přijdou a budou se klanět před tebou,..</i></p> <p><i>Izajáš 6:3" Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy."</i></p>
Par.2030:...Církev mu (křesťanovi) dává příklad svatosti, její vzor a pramen poznává v nejsvětější Panně Marii..	<p><i>1 Samuelova 2:2 Nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe, nikdo není skálou jako náš Bůh.</i></p> <p><i>Izajáš 42:8 Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám.</i></p>

Katolické vyučování, že Marie je "celá svatá" je velmi závažné tvrzení. Boží Slovo, Bible prohlašuje, "*Svatý, Svatý, Svatý, je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.*" (Izajáš 6:3). Proto nazývat Marii jako celou svatou a jako zdroj svatosti je rouhání a zcela proti Písmům. Toto neuctivé vyučování je pokusem o krádež základní božské slávy. Důvod, proč potřebujeme být spaseni před Bohem, který je Svatý, je v slovech Písma, "*Nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe, nikdo není skálou jako náš Bůh.*" (1 Samuelova 2:2)

Jako u mnoha dalších katolíků, dnes to může být poprvé, co jste byl konfrontován s touto pravdou. Je zcela zřejmé, že římskokatolická církev dělá z Marie Boha. Nicméně jste nyní viděl zcela jasně oficiální učení Římské církve ve světle Biblické pravdy. Opravdu můžete být věrní katolickému vyučování, anebo věříte tomu, co je Božím Slovem? Bible a katolické vyučování jsou v diametrální opozici vůči sobě: *Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: (Jozue 24:15)*

Je Marie prostředníkem?

Katolický katechismus představuje Marii jako prostřednici a jako ekvivalent k Ježíši Kristu jako tomu, který smíří Boha a člověka. Jinak řečeno prostředník mezi Bohem a člověkem je ten, který prosí a intervenuje v našem zájmu. Podle Písem Svatých, naše prosby v modlitbách k Bohu jsou přijatelné pouze skrze jediného prostředníka Ježíše Krista. Tyto záležitosti zprostředkování mezi Bohem a člověkem se musí brát se vši vážností, protože je jen jediný, kdo je zároveň Bohem i člověkem, a tím je Ježíš Kristus. Jedině tento prostředník může přivést věřícího do vztahu s Bohem, který jediný je Svatý. Bohu jsme přijatelní pouze tehdy, jdeme-li k Němu skrze samotného Ježíše Krista.

Katechismus říká:

Par.969: Proto je blahoslavená Panna vzývána v církvi jako přímlyvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice.

Bible říká:

1 Timoteovi 2:5 Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.

1 Janův 2:1 A kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista, toho Spravedlivého.

Židům 13:6 "Pán je můj pomocník, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?"

Par.2674: Ježíš, jediný prostředník, je cesta naší modlitby; Maria, jeho Matka i naše Matka, zcela průzračná je jeho obrazem: "ona ukazuje cestu" a je "znamením"..

Jan 14:6 "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

Nebeský Otec poslal svého jediného Syna, aby hříšník mohl k Němu přicházet přímo skrze "člověka Ježíše Krista". Tvzení, že je ještě další pomocník, prostředník a přímlyvce nebo ochránce, je v plném rozporu s Božím Slovem. Tak mnoho zmatku je obsaženo v oficiálním učení katolické církve, že velmi zřetelné a důležité vlastnosti Boha, Ducha svatého a Jeho Syna Ježíše Krista, jsou připisovány římskokatolické Marii. Nebud'te oklamáni, vaše modlitby k Marii nedosáhnou ani k Bohu Otci v nebi, ani k Ježíši Kristu. *Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší.* (Izajáš 59:2) *"Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne."* (Jan 14:6)

Byla Marie počata bez poskvrny dědičného hříchu?

Katechismus katolické církve učí, že Marie byla "plná milosti" a bezhříšnou od samého počátku jejího početí. Proto také vyučuje dogma o neposkvrněném početí. Toto velmi závažné tvrzení stojí oproti tomu, co je psáno v Bibli, kde je jen jedno "neposkvrněné početí" a to našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Katechismus říká:

Par.491: Církev si během staletí uvědomila, že Maria, plná Boží milosti, byla vykoupěna už od svého početí.

Bible říká:

Největším požehnáním milosti je
"Slovo, které se stalo tělem".

Jan 1:14 A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan 1:16 A my všichni jsme vzali z jeho plnosti, a to milost za milost.

Jan 1:17..milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Par.508: Z Evina potomstva Bůh vyvolil Pannu Marii, aby byla matkou jeho Syna. Jako „plná milosti“ je „nejvznešenějším plodem vykoupění“: od prvního okamžiku svého početí je zcela uchráněna poskvrny prvotního hříchu a během svého života se nedopustila žádného osobního hříchu

Otcova vůle byla, aby plnost a milost, přebývala v Kristu Ježíši samotném.

Efezským 1:22 A tak poddal všechno pod jeho nohy a dal ho církvi jako hlavu nade vším. Ona je jeho tělem, totiž plností Toho, který naplňuje všechno ve všem.

Židům 1:3 On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; slovem své moci udržuje všechno, co je. Když sám skrze sebe vykonal očistění našich hříchů, posadil se po pravici Velebnosti na výsostech

Od samého pádu Adama v zahradě Eden, celé lidstvo se rodí s dědičným hříchem a člověk vinný hříchem je oddělen od Boha od okamžiku narození. *A proto, jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak také smrt přešla na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili. (Římanům 5:12)* Všechno, co bylo kdy zdokumentováno, týkající se vyučování katolické církve o Marii a jejím neposkvrněném početí je naprosté znesvěcení a rouhání před Bohem, který jediný je Svatý, a výlučným Spasitelem Pánem Ježíšem Kristem.

Mariina úloha ve spasení?

Boží milost a láska ve spasení nepřichází k nám přes matku. Spíše Boží milost a láska ve spasení je práce nejvyššího kněze Ježíše Krista přicházející skrze Něj samotného. Podle Písma svatého naše osobní spasení bylo koupeno smrtí, kde se obětoval za naše hříchy Ježíš Kristus před 2000 lety. Pán Ježíš Kristus sám žil perfektní život a koupil svou vlastní krví naši spásu. Byla to práce Ježíše Krista samotného. Katechismus katolické církve na druhé straně připisuje Marii účast v práci na našem spasení.

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
<p>Par.494: „Jak praví svatý Irenej, ‘svou poslušností se stala příčinou spásy pro sebe i pro celé lidské pokolení.</p> <p>Par.511: Panna Maria „ze svobodné víry a poslušnosti spolupracovala na lidské spásě“.</p>	<p><i>Skutky apoštolské 4:12 A v nikom jiném není spasení, protože lidem není dáno jiné jméno pod nebem, v němž bychom měli být spaseni."</i></p> <p><i>Jan 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.</i></p>
<p>Par.968: „Zcela zvláštním způsobem spolupracovala na díle Spasitelově poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou pro obnovení nadpřirozeného života duší. Proto se stala naší matkou v řádu milosti.“</p> <p>Par.969: Když byla vzata do nebe, neopustila tento spasitelný úkon, ale nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přimluvami ... Proto je blahoslavená Panna vzývána v církvi jako přimlůvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice.“</p>	<p><i>Koloským 1:20..aby jeho prostřed-nictvím všechno smířil se sebou. Skrze něj způsobil pokoj, když krví jeho kříže usmířil to, co je na zemi, i to, co je na nebi.</i></p> <p><i>Filipským 2:8 A když se octl v lidské podobě, pokořil se a stal se posluš-ným až k smrti, k smrti na kříži. Proto ho Bůh také povýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše pokleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí.</i></p>
<p>Par.964: Toto spojení matky se synem v díle spásy je zřejmé od chvíle pozemského početí Krista až do jeho smrti.“.. „Blahoslavená Panna se ubírala cestou víry a své spojení se synem udržovala věrně až ke kříži. Tam stála ne bez Božího plánu, spolu se svým jednorozenným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětní dar, který ona zrodila.</p>	<p><i>Židům 1:3..sám skrze sebe vykonal očištění našich hříchů, posadil se po pravici Velebnosti na výsostech.</i></p> <p><i>Skutky apoštolské 16:31.. "Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům."</i></p> <p><i>Jan 3:36 Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo ale Synu nevěří, nespasí život a zůstává na něm Boží hněv."</i></p>

Jakékoliv obrácení se člověka k Marii s nadějí, že v ní nalezne spasení, je domýšlivou urážkou dokonalé práce Pána Ježíše Krista a Boha, který je původní příčinou spasení člověka. Je to také krádež spásonosné role Pána Ježíše Krista, kdy On sám je způsobem naší záchrany. Tvzení, že Marie je "naší matkou v řádu milosti" je právě odmítnutí Osoby a úřadu Ježíše Krista, o kterém jasně vyučuje Písmo Svaté. Toto tvrzení předpokládá, že k Jeho dílu milosti byla potřebná i matka. Taková "milost" není vůbec milostí. Tak jako ap.Petr říká: *"..Bůh veškeré milosti, jenž nás v Kristu Ježíši povolal do své věčné slávy, přivede k dokonalosti."* (1 Petrova 5:10) *Když však přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kteří byli pod Zákonem, abychom přijali právo synovství.* (Galatským 4:4)

Z Písem Svatých je zcela zřetelné, koho Bůh ustanovil k úloze Vykupitele a to Ježíše Krista. Tato úloha v žádném případě nebyla sdílena s nikým jiným. Pro Boha byla přijatelná pouze dokonalá oběť Pána Ježíše Krista, a tak vykoupení bylo dokončeno jen skrze Něj. *"Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne."* (Jan 14:6)

"Amen, amen, říkám vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vstupuje jinudy, ten je zloděj a lupič.." (Jan 10:1)

Je Marie královnou nebes?

K Biblickému faktu, že Kristus Ježíš byl vyvýšen na nebesa jako Král králů, katolické učení v katechismu přidává tvrzení, že Marie byla předurčena do nebe a je Královnou všeho tvorstva.

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
<p>Par.966: Když konečně neposkvrněná Panna, která byla uchráněna od jakékoli poskvrny dědičné viny, dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva.</p>	<p><i>Skutky apoštolské 1:11 Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde stejným způsobem, jak jste ho viděli odcházet do nebe.</i></p> <p><i>1 Timoteovi 6:15 ..požehnaný a jediný Vládce, Král kralujících a Pán panujících..</i></p>
<p>Par.974: Nejsvětější Panna Maria byla po skončení svého pozemského života vzata s tělem i duší do nebeské slávy, kde se již podílí na slávě vzkříšení svého Syna, předjímajíc vzkříšení všech údů jeho Těla.</p>	<p><i>Izajáš 45:22 Obráťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země. Já jsem Bůh a jiného už není.</i></p> <p><i>Jeremjáš 7:18 Synové sbírají dříví, otcové zapalují oheň a ženy hnětou těsto, dělají obětní koláč pro královnu nebes a přinášejí úlitby jiným bohům, aby mě uráželi.</i></p>

Vyučování římskokatolické církve týkající se "královny nebes" připomíná starověké fěničany, kteří uctívali Astarte jako "královnu nebes" nebo babylónské, kteří uctívali Mylittu jako jejich "královnu nebes". Skrz naskrz celou historií světa mnoho pohanských národů uctívalo bohyni, kterou nazývali "královnou nebes". V Písmu Svatém je jediný odkaz, týkající se "královny nebes" a tento odkaz důrazně varuje, že její uctívání provokuje pravého Boha k hněvu. V kapitolách čtyři a pět knihy Zjevení Janova, je ukázáno nebe a Ježíš Kristus jako Pán Pánů a Král Králů. Jak dalece vy provokujete Pána uctíváním "královny nebes" skrze své modlitby a uctívání?

Byla Marie bezhříšná?

Římský katolicismus se pokouší vybudovat paralelu Marie k Ježíši Kristu ustanovením, že byla bez jakéhokoliv hříchu právě tak, jako byl Ježíš Kristus. Toto tvrzení je základem pro mnoho dalších dogmat týkajících se Marie. Proto je více než nezbytné srovnat toto učení katolického katechismu spolu s pravdou nalezenou v Bibli Svaté.

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
<p>Par.493:.. "Z Boží milosti zůstala Maria po celý svůj život nedotčena jakýmkoli osobním hříchem."</p> <p>Par.966: „Když konečně neposkrvněná Panna, která byla uchráněna od jakékoli poskrvny dědičné viny..</p>	<p><i>Římanům 3:23 neboť všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.</i></p> <p><i>Židům 7:26 Slušelo se totiž, abychom měli takovéhoho nejvyššího kněze - svatého, nevinného, neposkrvněného, odděleného od hříšníků a vyvýšeného nad nebesa.</i></p> <p><i>1 Janův 3:5 A víte, že on se ukázal, aby sňal naše hříchy, a žádný hřích v něm není.</i></p>
<p>Par.491: Blahoslavená Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí pro zvláštní milost a výsadu všemo-houcího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoliv poskrvny dědič-ného hříchu.</p>	<p><i>Římanům 5:12 A proto, jako skrze jednoho člověka (Adama) vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak také smrt přešla na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili.</i></p> <p><i>Židům 4:15 Nemáme totiž nejvyššího kněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl ve všem pokoušen podobně jako my, avšak zůstal bez hříchu.</i></p>

Bůh je nazýván "Spasitel", který zachránil svůj lid od hříchu. Celé lidstvo od Adama dále zhřešilo a rozsudek tohoto hříchu je smrt. Z toho důvodu potřebujeme spasitele. Dokonce matka Páně sama potřebovala svého Spasitele a bez Něj by byla duchovně ztracena. Marie byla hříšná a Boží milostí byla zachráněna Bohem svým Spasitelem..Sama se radovala z té radosti, kterou sdílela spolu se všemi věřícími, protože měla pravého Spasitele.

Mariina pozice je také viditelná v následujících Písmech. Za prvé, Marie sama sebe uznávala za zachráněnou hříšnici. *Tedy Marie řekla: "Má duše velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli,..." (Lukáš 1:46)* Potom Josef a Marie společně obětovali za hřích podle toho, jak vyžadoval Boží Zákon. *...a aby dali oběť, jak je to řečeno v Pánově zákoně: "Dvě hrdličky nebo dvě holoubata." (Lukáš 2:24)* Jestliže Marie byla bezhříšná, nebylo by potřeba obětovat pár ptactva jako oběť Pánu.

Můžeme všichni děkovat Pánu, že Marie byla a je opravdově "požehnaná mezi ženami", nicméně víme, že nebyla požehnaná jako rovna Pánu Ježíši Kristu. Proto Boží Slovo říká: *Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. (Izajáš 42:8)*

Kapitola 9

Hřích:

Římskokatolická církev rozděluje hříchy do dvou skupin a dělá rozdíl mezi "smrtným" hříchem a "lehkým". Smrtný hřích je popsán jako vážný, který musí být vyznán knězi, aby byl hříšník smířen s Bohem a církví. Na druhé straně lehké hříchy jsou malé, lehké prohřešky vůči Bohu nebo našemu sousedovi. Mezi knězi neexistuje žádná přesná dohoda, které hříchy jsou smrtelné a které jsou lehké. Mezi duchovenstvem a laiky takové rozlišení ovšem existuje. Co je pro jednoho hřích lehký, pro druhého již může být smrtný.

Jeden z velkých předpokladů psaného Slova Božího je ukázat nám, že my všichni jsme hříšní. Bible je v tomto učitelem, který nás vede k dokonalému ospravedlnění skrze Ježíše Krista. Bez zapsaného záznamu Božích přikázání bychom se uchýlili k vlastnímu svědomí a diktátu těch, kteří definují, co je správné a špatné. Je naléhavé, abyste rozuměli, co je hřích a co je po vás vyžadováno. Jestliže jste vyučováni, že jsou různé stupně hříchu a odlišný způsob, jak odstranit toto břímě hříchu, musíte se sami ujistit, že ta autorita, které se podrobujete je správná.

Tvrzení, že nějaké hříchy jsou větší, než jiné, předbíhá ta nejdůležitější sporná otázka, jako je tato: Je zde cokoli, co můžete udělat za svůj hřích???

Lehký hřích:

Podle katechismu katolické církve jsou lehké hříchy považovány za menší přestupek vůči Bohu než hříchy smrtelné. Lehké hříchy jsou takové poklesky, které jsou buď z neznalosti anebo bez přímého záměru ublížit. Pro nápravu těchto hříchů katechismus tvrdí, že pachatel musí udělat individuální dobré skutky a nemusí je dále vyznávat knězi.

Podle katechismu smrtný hřích odstraňuje člověka od Boží milosti, a proto vyčleňuje takovéto lehčí hříchy, aby měl jedinec možnost zůstat pod Boží milostí i po spáchání lehčího hříchu. Můžeme tedy předpokládat, že pokud každý podle svého názoru (své vlastní interpretace), spáchá během svého života pouze lehký hřích, je ujistěn o následujícím dědictví věčného života.

Nicméně Bible nezná žádný pojem "lehký" hřích. *Kdo tedy umí činit dobře, avšak nečiní, má hřích.*(Jakubův 4:17),... *neboť všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.*(Římanům 3:23)..*Neboť odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu.*(Římanům 6:23)

Pojďme se se tedy společně podívat, co Písmo Svaté říká ohledně hříchu a jeho důsledků.

<i>Katechismus říká:</i>	<i>Bible říká:</i>
Par.1862:Člověk se dopustí lehkého hříchu, nedodrží-li v nepřilíš závažné věci míru, předepsanou mravním zákonem, nebo když neuposlechne mravního zákona v závažné věci, avšak bez plného vědomí nebo bez plného souhlasu.	<i>Jakub 2:10 Kdokoliv by totiž dodržoval celý Zákon, ale v jednom bodě klopýtl, provinil se ve všech.</i> <i>1 Janův 3:4 Každý, kdo páchá hřích, páchá i bezzákonnost; a hřích je bezzákonnost.</i>
Par.1863:..Všední hřích neruší smlouvu s Bohem. Člověk ho může s Boží milostí napravit. Nezavazuje posvěcující milosti, přátelství s Bohem, lásky ani věčné blaženosti.“	<i>Izajáš 59:2 Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahaly jeho tvář před vámi, proto neslyší.</i>
Par.1875: Všední hřích představuje mravní nepořádek, lze ho napravit láskou, kterou v nás tento hřích nechává „naživu“.	<i>Římanům 6:23 Neboť odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu.</i>

Písmo nám bylo dáno tak, abychom mohli vědět, čím je náš hříšný stav před Svatým Bohem. Sama Bible se popisuje jako zrcadlo, které odráží pravdu a naši vážnou potřebu být ospravedlněni. *Neboť Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč; proniká až k rozdělení duše a ducha, i kloubů a morku v kostech, a rozsuzuje myšlenky i záměry srdce.* (Židům 4:12)

Ježíš během své pozemské služby zvýšil ještě požadavky Zákona deklarováním našeho nevhodného smýšlení a citů jako hříchů. Proměnný stupeň hříšnosti v našich životech nemá nic společného se spasením. Je to hřích, je jedno jak malý, který nás kvalifikuje pro věčné odsouzení do pekelného ohně. Když člověk posuzuje podle svého uvážení, který hřích je jen "lehký", odcizuje se pravdě Božího Slova.

Řekneme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti. Řekneme-li, že jsme nehřešili, děláme z něj lháře a jeho slovo v nás není.(1 Janova 1:8-10)

Skutky apoštolské 3:19 Proto činite pokání a obraťte se, aby vaše hříchy byly smazány a přišly časy osvězení od Pánovy tváře.

Interupce:

Protože je v dnešní době interupce běžná, je téměř jisté, že mnoho římskokatolíků se tohoto účastnilo. Ačkoliv Písmo Svaté nenazývá tento specifický hřích jménem, katechismus katolické církve identifikuje tento zvláštní hřích jako nejtěžší.

Od doby náporu o legalizaci interupce, mnoho římskokatolíků a biblicky-věřících křesťanských skupin stálo ruku v ruce v odporu vůči této praxi. Katolíci a protestanté souhlasí, že toto je morálně špatné a obě dvě skupiny rozpoznávají vážnost tohoto hříchu. Nicméně je ale významnější rozdíl jak katechismus jedná s tímto druhem hříchu a jak se na něj dívá Bible.

Jestliže jste v životě prošli interupcí a pocítili jste odsouzení a odmítnutí římskokatolické církve, prosím vás, pojd'te se spolu se mnou podívat k Písmům Svatým a napijte se z fontány pravdy, u které můžete najít mír a občerstvení pro vaši unavenou a kající duši.

Katechismus říká:

Par.2272: Přímá spolupráce při potratu je těžký hřích. Církev trestá tento zločin proti lidskému životu kanonickým trestem exkomunikace (vyobcováním). „Kdo provedl a nechal si provést dokonatý potrat, upadl do exkomunikace.

Par.2322: Dítě má právo na život již od svého početí. Přímý potrat, to je chtěný jako cíl nebo jako prostředek, je „hanebnost“ těžce odporující mravnímu zákonu. Církev trestá tento zločin proti lidskému životu kanonickým trestem exkomunikace (vyobcování).

Par.1463: Některé zvláště těžké hříchy jsou postihovány vyobcováním, nej-přísnějším církevním trestem, který zabraňuje přijímat svátosti a vykonávat určité církevní úkony.

Par.1129:Církev tvrdí,že svátosti Nové smlouvy jsou pro věřící nutné ke spáse.

Bible říká:

Jan 1:29 Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak přichází k němu, a řekl: "Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!"

Římanům 6:23 Neboť odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu.

1 Janův 1:9 Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti.

2 Korintským 5:21 Vždyť Toho, který nepoznal hřích, učinil hříchem za nás, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

Matouš 12:31 Proto vám říkám: Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno,..

Efezským 2:8 Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás - je to Boží dar, ne na základě skutků, aby se nikdo nemohl chlubit.

Jak jsme viděli v Písmu, Bůh je milosrdný a plný slitování, dokonce i k těm, kdo jsou oddáni hanebnému hříchu. Věřím, že jste viděli také tu propast, kterou se rozdělují pohledy katechismu a Bible. Na jedné straně je řečeno, že interupce je smrtelný hřích, který potřebuje být vyznán knězi. Tato zpověď musí být vykonána, aby se katolík mohl řádně účastnit věčné a "životodárné svátosti" eucharistie. Pak na druhé straně katechismus vynáší soud vyloučení nad těmi, kdo se účastní interupce a dostávají zákaz přijímání této "životodárné svátosti."

Drahý příteli, každý hřích nás odděluje od věčného a životodárného Boha. Bůh neoddělil hřích interupce a neodepřel svou spasitelnou milost těm, kdo upadli k této cestě. Bible zaznamenává vražedné životy ap.Pavla (Skutky 26:10), Mojžíše (Skutky 7:28) a dokonce i muže podle Božího srdce Krále Davida (2 Samuelova 11). Každý z nich bral nevinné životy. Proto každý z nich potřeboval Boha svého Spasitele.

Jen Bůh nabízí věčný život. Nebuďte oklamáni naukami lidí. Bůh mocí svého Ducha svatého dává usvědčení z hříchu. Obráťte se k Němu a věřte, že On zaplatil plnou cenu za vaše hříchy jak v minulosti, tak v přítomnosti, tak i budoucnosti. Toto je milost Boží, *"aby otvíral jejich oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od moci satana k Bohu, aby skrze víru ve mne přijali odpuštění hříchů a podíl mezi posvěcenými."* (Skutky 26:18) Ježíš tedy řekl těm Židům, kteří mu uvěřili: *"Jestliže zůstanete v mém slově, jste opravdu mými učedníky. A poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí."* (Jan 8:31-32)

Smrtelný hřích:

Katechismus katolické církve vážně pojednává se smrtelným neboli těžkým hříchem. Podle katechismu všichni ti, kdo se dopustí smrtelného hříchu bez vyznání knězi, jsou odsouzeni do pekla. Pro jistotu, aby se toto nestalo, katolíci musí podrobně vyznat všechny smrtelné hříchy katolickému knězi, který rozhodne, jaké pokání bude požadováno. Toto vyznání má být uděláno nejméně jednou za rok, aby věřící mohl jít ke svátosti eucharistie (viz kap.zpověď). Účast na eucharistii a všech svátostech je podle katechismu nutná pro spásu člověka. Katolický katechismus v paragrafu 1129 říká: "Církev tvrdí, že svátosti Nové smlouvy jsou pro věřící nutné ke spáse..."

Každý, kdo studuje Písmo, stejně jako katechismus, brzy porozumí závažnosti hříchu. Nicméně v těchto dvou dokumentech jsou odlišně popsány důsledky hříchu. Bible definuje náš hřích a vede nás k Ježíši Kristu, bez něhož bychom byli ztraceni. Na druhé straně, římskokatolická církev definuje hřích tak, aby byl zachován svátostní systém. Písma nás vedou k tomu, abychom viděli, jak potřebujeme Spasitele k získání věčného života, zatímco katechismus nás vede ke knězi a svátostem, které tu jsou za účelem získat naději na věčný život.

Otázka, která potřebuje vyvstat ve vašem srdci není ta, jaké to jsou smrtelné hříchy, ale spíše, co budete dělat se všemi svými hříchy?

Katechismus říká:

Par.1855: Smrtelný hřích ničí v srdci člověka lásku těžkým porušením Božího zákona..

Par.1861:Důsledkem smrtelného hříchu je ztráta lásky a posvěcující milosti, totiž stavu milosti. Není-li hřích napraven lítostí a Božím odpuštěním, způsobí vyloučení z Kristova království a věčnou smrt v pekle.

Par.1033: Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy oddělení od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebe-vyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem „peklo“.

Par.1874: Smrtelný hřích v nás ničí lásku, bez níž je nemožná věčná blaženost. Když hříšník tohoto hříchu nelituje, odsuzuje se k věčné smrti.

Par.1035: Duše těch, kteří umírají ve stavu smrtelného hříchu, sestupují ihned po smrti do pekla, kde snášejí pekelné tresty, „věčný oheň“.

Par.1033:Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým.

Bible říká:

1 Janův 3:4 Každý, kdo páchá hřích, páchá i bezzákonnost; a hřích je bezzákonnost.

Jakub 2:10 Kdokoliv by totiž dodržoval celý Zákon, ale v jednom bodě klopýtl, provinil se ve všech.

Římanům 3:23 neboť všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.

Římanům 5:12 A proto, jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak také smrt přešla na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili.

Římanům 5:21 aby tak jako skrze smrt zavládl hřích, i milost zavládla skrze spravedlnost k věčnému životu skrze našeho Pána, Ježíše Krista.

Jan 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.

1 Janův 4:19 My milujeme jeho, neboť on první miloval nás.

1 Janův 4:10 V tom je láska, ne že bychom my milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna, obět slitování za naše hříchy.

Koncepty smrtelného hříchu a jeho důsledky římskokatolickou církví mají schopnost zotročit lítostivého hříšníka diktátu církve. Když katolická církev nepředstavuje žádnou jednoznačnou definici smrtelného hříchu, je osoba zcela v rukou kněze, aby definoval krutost jeho hříchu a jeho pokání, právě tak, jako jeho odpuštění.

Bible jednoduše říká, "Mzdou za hřích je smrt.."(*Římanům 6:23*).. V tomto verši ap.Pavel nemluví o zvláštním druhu hříchu, ale veškerém hříchu. Prorok Ezechiél říká: "Zemře ta duše, která hřeší."(*Ezechiél 18:4*). Když Jakub řekl, "*Kdokoliv by totiž dodržoval celý Zákon, ale v jednom bodě klopýtl, provinil se ve všech.*"(*Jakub 2:10*),nemínil tím, že osoba, která se dopustí jediného hříchu je vinna všemi dalšími druhy hříchu, ale že i jediný hřích zavře cestu

do nebe. Brána do nebe byla uzavřena kvůli našemu hříchu. Bible říká, "*neboť všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.*" (Římanům 3:23). Od pádu Adama lidstvo bylo odcizeno Bohu a všichni zoufale potřebovali Spasitele. My všichni jsme vinni smrtelným hříchem, který nás oddělil od Boha, a jsme ve svých možnostech beznadějní. Není žádné instituce nebo člověka, který nám může udělit věčný život. To je důvod proč Ježíš Kristus přišel na tento svět a žil bezhříšný život a potom dal svůj život ochotně jako výkupné za hříchy všech lidí, kdo v Něj samotného věří. "*Vždyť Toho, který nepoznal hřích, učinil hříchem za nás, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.*" (2 Korintským 5:21)

Když poznáte, že jste smrtelně hříšný člověk, je to práce Ducha svatého, který vás usvědčuje. Vaše záchrana nespočívá ve vaší zpovědi hříchů, či pokusech je svou vlastní silou napravit. Vaše záchrana spočívá výhradně obětní smrti Ježíše Krista na golgotském kříži. Volejte k Bohu o záchranu ve jménu Pána Ježíše Krista, : neboť "každý, kdo by vzýval jméno Pána, bude spasen." (Římanům 10:13) Záchrana duše je dána přímo a milostí..

Panovníku, otevři mé rty, ať má ústa hlásají tvou chválu. Oběť, kterou bych dal, se ti nezalíbí, na zápalných obětech ti nezáleží. Zkroušený duch, to je oběť Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš! (Žalmy 51:17-19)

Kapitola 10

Spasení

Podle římskokatolické církve záchranou pro vaši duši je dlouhá cesta skrze její svátostní systém. Na této cestě Římská církev stojí jako koordinační orgán, dokonce sebe definuje jako plnost vašeho spasení. V podstatě říká, že existuje-li vaše spasení, může být uděleno skrze římskokatolickou církev.

Svátosti katolické církve jsou vyučovány ve světle nezbytnosti pro vaše spasení spolu s "posvěcující milostí", která přebývá ve věřicím a uděluje se mu účastí na každé svátosti. Jako katolíkoví vaše úsilí slouží k tomu, aby se zvětšila míra "posvěcující milosti" ve vás a učinila vás natolik dobrým, abyste, když umřete, mohl být vysvobozen od soudu pekla a přinejhorším se ocitl na nějaký čas v očistci, než půjdete do nebe.

Pod učením Římské církve jistota spasení není nikdy dána, dokonce ani těm nejvíce oddaným. Proto dohoda o vašem spasení a upřímné jednání s pravdivým autorem spasení by neměla být brána na lehkou váhu. Nemůžete být dotázáni vážnější otázkou než je tato: "Jestli ještě dnes zemřete, kde budete trávit věčnost?" Kde naleznete správnou odpověď? Ptám se vás, protože to je krajně závažná otázka. Prosím, nesmýšlejte bláhově, že se kdy dostanete pomocí církve do nebe. Co opravdu potřebujete vědět je, jak budete stát před Svatým Bohem.... vinen, anebo nevinný?? Vezměte v úvahu prosím vše, co je v kontrastu se Svatým Božím Slovem.

Spasení jen skrze Ježíše Krista:

V Písmu Svatém spasení je vždy viděno v Kristu, který je jak autorem, tak postupitelem. Například ve všech knihách apoštola Pavla je spasení vyjádřeno "být v Kristu". A podobně v listech apoštola Jana, věčný život je v Kristu a je to skrze víru v Jeho práci, kterou získal věčný život pro svůj lid. Nicméně v katolické církvi je spasení viděno jako bytí v církvi a skrze její svátosti. Toto je rozhodující téma, protože spasení vaší duše může být uděleno skrze práci Boha, jak zcela zřetelně o tom učí Jeho Slovo.

Katechismus říká:

Par.824:**Jen v církvi** je „plnost všech prostředků spásy“, v ní „Boží milostí dosahujeme svatosti“.

Par.982:**Není žádná vina, byť sebetěžší, kterou by svatá církev nemohla odpustit.** „Nelze připustit, že by existoval nějaký člověk, tolik špatný a tolik zvrácený, aby mu nemohla být dána bezpečná naděje na odpuštění, jestliže opravdu lituje svého poblouznění.“

Par.181: **„Věřit“ je církevní úkon.** Víra církve předchází, rodí, udržuje a živí naši víru. **Církev je matka všech věřících.** „Nikdo nemůže mít Boha Otcem, není-li jeho matkou církev.“

Par.169: Spása pochází jen od Boha; protože ale přijímáme život víry **skrze církev, pak je církev naší matkou**

Bible říká:

*1 Janův 5:20 A víme, že Boží Syn přišel a dal nám schopnost, abychom poznali Toho pravého, a jsme v Tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. **On je ten pravý Bůh a věčný život.***

1 Janův 1:9 Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti.

Marek 2:7 "Proč mluví tak rouhavě? Kdo kromě samotného Boha může odpustit hříchy?"

Židům 12:2 Hledme na původce a dokonavatele víry Ježíše..

Efezským 1:6 ke chvále slávy své milosti, kterou nás poctil v Tom milovaném. V něm máme skrze jeho krev vykoupení, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství jeho milosti.

Římanům 3:24 Jsou však zdarma odpravědňování jeho milostí, skrze vykoupení, které je v Kristu Ježíši,

*1 Janův 5:11 A to svědectví je toto: že Bůh nám dal věčný život a ten **život je v jeho Synu.** Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život.*

Podle Bible záchrana je nalezena v Kristu. Nenachází se v žádné církvi, ať už v katolické, protestantské, nebo jiném náboženském systému. Následování římskokatolického učení, které vyučuje, že církev je "plnost všech prostředků spasení" spíše než Kristus, který sám je plností spasení, doslova zatracuje duši.

Apoštol Pavel v listu Filipským 3:8-9 říká: *A vůbec všechno považuji za ztrátu vzhledem k nadřazenosti poznání Krista Ježíše, mého Pána. Pro něj jsem to všechno ztratil a pokládám to za hnůj, abych získal Krista a byl **shledán v něm**, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je skrze víru Kristovu, tu spravedlnost, která je z Boha a spočívá ve víře.* Můžete po přečtení těchto textů říci, že jste v Kristu, anebo jste pyšní na to, že zůstáváte v systému, kde si můžete svou účastí vyzískat spasení?

Spasení vlastním přičiněním a dobrými skutky:

Ve vyučování římskokatolické církve se vyvinula myšlenka o spolupráci mezi Bohem a člověkem. Podle tohoto názoru Bůh a člověk pracují společně, aby mohli dokončit spasení jedince. Katolický věřící je učen, že s Boží pomocí, jeho či její úsilí "být dobrý" má zásluhu v očích Boha a přispěje ke spravedlnosti, která je Bohem vyžadována pro spasení. Toto učení je proti tomu, co říká Boží Slovo, a překrývá svým omylem osobu a dokonalou práci Pána Ježíše Krista.

Práce vyžadovaná Bohem pro spasení duší byla úplně a výhradně naplněna Bohem-člověkem Ježíšem Kristem. Pán Ježíš Kristus se stal naší spravedlností svým perfektním a bezhříšným životem, což je základem spasení pro pravé věřící.

Učení, že existuje spolupráce člověka s Bohem, ve kterém si věřící svou poslušností "Zákonu Božímu" může zasloužit spasení, je absurdní. Jinak řečeno, zkoušíte-li žít podle striktních norem, abyste si zasloužili spasení svým životem a konáním, říkáte, že perfektní, bezhříšný a poslušný život Ježíše Krista byl neefektivní.

Apoštol Pavel říká, *"Neodmítám tu Boží milost. Vždyť jestliže spravedlnost přichází skrze Zákon, pak Kristus zemřel nadarmo."* (Galatským 2:21)

Katechismus říká:

Pod nadpisem "Milost a ospravedlnění"
katolický katechismus tvrdí:

Par.2025:Před Bohem nemáme zásluhu leda jako důsledek svobodného Božího plánu nechat člověka spolupracovat na díle své milosti. Zásluhu je na prvním místě nutno připisovat Boží milosti, na druhém místě spolupráci člověka. Zásluha člověka tím opět patří Bohu

Bible říká:

Židům 1:3 On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; slovem své moci udržuje všechno, co je. Když sám skrze sebe vykonal očištění našich hříchů, posadil se po pravici Velebnosti na výsostech.

Titovi 3:5 spasil nás - ne na základě skutků spravedlnosti, které jsme my vykonali.

Par.1521:Utrpení,následek dědičného hříchu, dostává nový smysl: stává se účastí na Ježíšově spásitelném díle

Římanům 4:5 Avšak tomu, kdo nekoná skutky, ale věří v Toho, který ospravedlňuje bezbožného, se počítá jeho víra za spravedlnost.

Římanům 11:6 A jestliže podle milosti, tedy ne na základě skutků, jinak by milost již nebyla milost

Par.618:Kříž je jedinou obětí Krista, který je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Protože se však ve své vtělené božské osobě „jistým způsobem spojil s každým člověkem on sám“, dává všem lidem „možnost, aby se přičlenili k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh“

Jób 9:20 I kdybych byl spravedlivý, za svévolníka mě prohlásí má ústa, a kdybych byl bezúhonný, prohlásí mě za křivého.

Galatským 2:16 i my jsme uvěřili v Ježíše Krista (poněvadž víme, že člověk není ospravedlňován na základě skutků Zákona, ale jediné vírou v Ježíše Krista), abychom byli ospravedlněni z Kristovy víry a ne na základě skutků Zákona; neboť na základě skutků Zákona nebude ospravedlněno žádné tělo

Katolické učení, že je "vytvořené partnerství" člověka s Bohem v Kristově oběti je neuctivé a zvrhlé. Není žádného biblického základu pro tento koncept partnerství s Kristem na Jeho oběti. Jeho oběť byla z Jeho svobodné vůle. Sám sebe dal ukřižovat za hříchy svého lidu. Bůh nakonec plně přijal Jeho oběť na kompletní odpuštění všech hříchů Jeho lidí. (viz Židům kapitola 10) Nabídnutí něčeho více je ta největší lež, protože popírá opakovaná tvrzení Boží pravdy nalezené skrze Bibli. Práce vykoupení je "skrze Sebe", "bez skutků Zákona", "Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás - je to Boží dar, ne na základě skutků, aby se nikdo nemohl chlubit."(Židům 1:3,Římanům 3:28,Efezským 2:8-9)

Bůh slíbil, že bude Otcem pravým věřícím, takže oni jsou Jeho syny a Jeho dcerami. Toto je největší čest, kterou lidstvo mohlo dostat. Jak nevďečný musí být ten, komu byla dána tato výsada a chtěl by se degradovat tím, že přidává k této zcela dostačující oběti vlastní zásluhy. Ježíš Kristus slíbil, "Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven."(Jan 6:37) Drahý příteli, věř jen Jemu samému. Bůh nelže.

Spasení pomocí svátostí:

Katechismus katolické církve prohlašuje, že svátosti jsou efektivními prostředky milosti, které jsou nutné pro spasení. Ve více zjednodušeném podání, katolík se musí aktivně účastnit na církevních svátostech za účelem přijetí milostí v naději, že si zaslouží spásu. Nepleťte se: tyto svátosti jsou deklarovány jako nezbytné pro spasení, protože ony samy znamenají milost! Toto učení je tak důrazné, že "svátostná milost" přijatá skrze tyto svátosti je prohlášena jako milost Ducha svatého. Ve světle Svatých Písem prosím uvažte, jak osudný je tento nebiblický systém víry.

Katechismus říká:

Par.1113: Celý liturgický život se soustřeďuje okolo eucharistické oběti a svátostí. V církvi je sedm svátostí: křest, biřmování, eucharistie, pokání, pomazání nemocných, kněžství a manželství.

Bible říká:

1 Janův 5:11 A to svědectví je toto: že Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život.

<p>Par.1129: Církev tvrdí, že svátosti Nové smlouvy jsou pro věřící nutné ke spáse. „Svátostná milost“ je milost Ducha svatého, která je darována Kristem a má své charakteristické vlastnosti u každé svátosti.</p>	<p><i>1 Janův 5:13 Tyto věci píší vám věřícím ve jméno Božího Syna, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Božího Syna.</i></p> <p><i>Skutky apoštolské 16:31 Oni řekli: "Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům."</i></p>
<p>Par.1493: Kdo chce dosáhnout smíření s Bohem a s církví, musí vyznat knězi všechny těžké hříchy, které ještě nevyznal a na něž si po pečlivém zpytování svědomí vzpomíná.</p>	<p><i>Římanům 3:21 Nyní je však bez Zákona zjevena Boží spravedlnost</i></p> <p><i>Efezským 1:7 V něm máme skrze jeho krev vykoupení, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství jeho milosti</i></p> <p><i>1 Janův 1:9 Vyznáváme-li však své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti.</i></p>

Není to milost Boží, za kterou platíte svou účastí při svátostech. Muži, ženy i děti jsou od mládí vedeni věřit, že spasení začíná a končí v těchto obřadech. Všech sedm obřadů je náhradou za jednoduchý akt víry v Pána Ježíše Krista. Satanův plán je vyměnit Krista a Jeho evangelium milosti zdarma za falzifikát evangelia, kde lidské úsilí může člověka spasit pomocí obřadů. Tyto nebiblické obřady *"Budou mít vnější způsob zbožnosti, ale zřeknou se její moci. Od takových se odvracej."*(2 Timoteova 3:5). Římskokatolický systém zasloužené milosti je natolik spleť, že Pánovo přikázání jednoduše věřit musí být opět slavnostně zopakováno: *"Toto je ten Boží skutek - abyste věřili v toho, kterého on poslal."*(Jan 6:29)

Očistec:

Ježíš ochotně zemřel za hříchy v Něj věřících. Umřel namísto nás, aby zaplatil dluh, který bychom sami nemohli nikdy zaplatit. *"On sám na svém těle vnesl naše hříchy na dřevo, abychom zemřeli hříchům a ožili spravedlností - "jeho ranami jste byli uzdraveni."*(1.Petrův 2:24) Jak ničující je, když katolíci věří v místo, které není nikde v Písmech zmíněno, a které nazývají Očistec. Jsou vyučováni, aby věřili, že nějakým způsobem mohou být očištěni skrze utrpení, aby dosáhli potřebný stupeň svatosti k vstupu do nebe.

Pro pravé věřící je obět' Ježíše Krista na Golgotě plně dostačující k tomu, aby mohla zaplatit všechny hříchy. *Nyní na konci věků se ukázal, aby svou obětí odstranil hřích jednou provždy.* (Židům 9:26) *Jehož Bůh určil za nástroj smíření skrze víru v jeho krev.* (Římanům 3:25)

Písma Svatá objasňují, že *"Neboť odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu."*(Římanům 6:23). Ti, kdo nepřijali život věčný, stojí tvář v tvář

rozsudku a peklu. Není žádný biblický termín "mezistav", který platí pro duši, "A jako je lidem uloženo jednou zemřít, a potom přijde soud." (Židům 9:27)

Katechismus říká:

Par.1030:Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti.

Par.1472:každý hřích, i všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být očištěno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest“ za hřích.

Bible říká:

Židům 1:3 Když sám skrze sebe vykonal očištění našich hříchů, posadil se po pravici Velebnosti na výsostech

1 Janův 1:7 Chodíme-li však ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu.

Par.1475: Ve společenství svatých jistě existuje „mezi věřícími, kteří již dosáhli nebeské vlasti nebo kteří odpykávají své viny v očistci nebo kteří ještě putují po této zemi, trvalé pouto lásky a bohatá výměna všech dober“.

1 Janův 4:10 V tom je láska, ne že bychom my milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna, oběť slitování za naše hříchy.

1 Janův 2:1-2 A kdyby někdo zhřešil, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista, toho Spravedlivého. A on je oběť slitování za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za celý svět.

Par.1498: Prostřednictvím odpustků mohou věřící získávat pro sebe, ale i pro duše v očistci prominutí časných trestů, následků hříchů.

Skutky apoštolské 8:20 Petr mu však řekl: "Tvé peníze ať jdou s tebou do záhuby, protože ses domníval, že Boží dar lze získat za peníze!"

Jak hrozný je to klam, který je uvalen na věřící. Skutečným důvodem a účelem proč Ježíš Kristus se stal člověkem a trpěl bolestivou smrtí bylo, aby odčinil hřích jednou provždy svou vlastní dokonalou obětí. Jak může jakákoliv církev, která prohlašuje, že následuje Ježíše Krista, odepřít tuto pravdu od svého lidu!?

Nejen, že římskokatolická církev odmítá znalost Kristovy dokončené práce na kříži, šla ještě více do extrému vytvořením neexistujícího místa, zvaného očistec, který podle svého učení ruší Spasitelovu dokončenou práci. *A potom dodal: "Hle, přišel jsem, abych konal tvou vůli, ó Bože." Tak ruší to první, aby ustanovil druhé. A v této vůli jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy posvěceni. (Židům 10:9)*

Kapitola 11

Bible:

Bible, také nazývána jako Svaté Písmo nebo Boží Slovo, je nejdůležitější k našemu porozumění tomu, co je Bohem požadováno po člověku. Římský katolicismus byl vždy ve sporu se Svatým Bohem ve sporné otázce - zdroj pravdy. Sám Pán Ježíš Kristus identifikoval pravdu s psaným Slovem. Řekl, *"Posvět' je svou pravdou; tvé slovo je pravda."* (Jan 17:17) Není jiného zdroje, než psané Písmo Svaté, na což výše zmíněné rčení *"tvé slovo je pravda"*, poukazuje. Sám tento zdroj, Bible, je pro věřícího standardní pravdou a autoritou. Proto všichni pravdivě věřící důvěřují Bohu samému a jen Jeho Slovu. Bible je absolutní zdroj veškeré pravdy, stejně jako Pán deklaroval, *"..Písmo nemůže být zrušeno"* (Jan 10:35)

Na rozdíl od toho katolická církev deklaruje, že obojí "Posvátná tradice a Písmo svaté jsou tedy ve vzájemném těsném spojení a sdílení.."(Par.80)..Proto se má obojí přijímat a ctít se stejnou láskou a vážností."(Par.82)

Bible byla dána jako milosrdná a stála podpora proti všem duchovním zmatkům, temnotám a nejistotám zahrnujícím nejen římskokatolickou církev. Opravdově chválím Boha za tento poklad a důvěru, kterou máme v Bibli. Kéž bys i Ty brzy poznal objetí Jeho Svatého Slova jako své jediné autority.

Bible nebo tradice?

V Novém Zákoně je psané Slovo Boží jako jediné, na které se Pán Ježíš a Jeho apoštolové odkazují, jako na konečnou autoritu. Pán Ježíš identifikoval pravdu jako psané Slovo. Ježíš řekl: *Posvět' je svou pravdou; tvé Slovo je pravda.* (Jan 17:17) Apoštol Pavel deklaroval plnou dostatečnost Písma, kdy řekl: *Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu.* (2 Timoteovi 3:16-17). Nicméně katolická církev otevřeně tvrdí, že pravda nespočívá v Písmu samém, ale společně s Písmem a tradicí. Prosím, zvažte tento rozdíl, když se zeptám: Na které autoritě umístím svou víru? Katolický katechismus a Bible obsahují instrukce, které vedou každá k opačnému směru.

Katechismus říká:

Par.80: „Posvátná tradice a Písmo svaté jsou tedy ve vzájemném těsném spojení a sdílení. Obojí vyvěrá z téhož božského-ho pramene, splývá jaksí v jedno a směřuje k témuž cíli.“

Bible říká:

Jan 10:35..Písmo nemůže být zrušeno

Jan 17:17 Posvět' je svou pravdou; tvé slovo je pravda.

Matouš 4:4 "Je napsáno: 'Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.'"

Par.81: „Písmo svaté je totiž Boží řeč, písemně zaznamenaná z vnuknutí Ducha svatého.“ Co se týká posvátné tradice, ta „předává Boží slovo, které svěřil Kristus Pán a Duch svatý apoštolům

1 Korintským 4:6 abyste se na nás naučili nesmýšlet nad to, co je napsáno, aby se někdo kvůli jednomu nepyšnil proti druhému.

Príslovi 30:5 Všechna Boží řeč je protříbená, on je štítem těch, kteří se k němu utíkají. K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem.

Par.82: „A to je důvod, proč církev nečerpá svou jistotu o všem, co bylo zjeveno, pouze z Písma svatého. Proto se má obojí přijímat a ctít se stejnou láskou a vážností.“

Marek 7:13 Rušíte Boží slovo svou tradicí, kterou jste ustanovili. A takových podobných věcí děláte mnoho."

Zjevení Janovo 22:18 Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: kdo by něco přidal k těmto věcem, tomu Bůh přidá ran zapsaných v této knize.

Shrnutí:

Křesťan Biblicky-věřící je usvědčován Duchem svatým, přijímá, nechává se vést, věří a podřizuje se Bibli, protože je autoritou Boha, který mu ji dal. Katolická církev tupí absolutní autoritu Božího Slova tvrzením, že obojí, jak Písmo, tak i Tradice musí být přijímány s ctí se stejnou láskou a vážností. Římskokatolická církev neguje skutečný způsob, jak může člověk objevit a naučit se, jak může být spasen od svých hříchů. Vatikánské učení je doslova popsáno ve Slově Pána Ježíše, *"Běda vám znalčům Zákona, neboť jste vzali klíč poznání! Sami jste nevešli a těm, kdo vcházeli, jste zabránili."* (Lukáš 11:52) Apoštol Pavel naléhá na věřící, *"A má řeč a mé kázání nebylo v přesvědčivých řečech lidské moudrosti, ale v dokázání Ducha a moci, aby vaše víra nespočívala v lidské moudrosti, ale v Boží moci."* (1Korintským 2:4-5)

Apokryfní (deuterokanonické) svazky:

Názvu "Apokryf" je užíváno pro zvláštní biblické spisy, které jsou obsaženy v katolické Bibli. Jsou to knihy Tobáš, Judit, Šalamounova moudrost, 1 a 2 kniha Makabejských, Sirachovec, Baruch. Také zahrnují přídavky ke knize Daniele, 13 kapitola, příběh "Zuzana" a 14 kap. vysvětlení "Bel a drak", a "Píseň tří mladých mužů" vložených do třetí kapitoly. Kniha Ester je také rozšířena na 107 veršů. Přidáním těchto příměsí do Bible, katolická církev kontaminovala a znehodnotila psané Boží Slovo jako naši jedinou autoritu. Toto ale církvi nevadí, protože její konečná autorita nespočívá jen v psaném Slově. Bible je dokonalá a je dokonale vhodná k našemu spasení, ke kterému byla navržena. V přidávání více knih a veršů k dokonalému Božímu Slovu, katolická církev ohrožuje duše mnohých mužů i žen.

Katechismus říká:

Par.120: Apoštolská tradice umožnila církvi rozlišit, které spisy měly být pojaty do seznamu svatých knih. Tento úplný seznam se nazývá „kánón“ Pisma svatého. Zahrnuje 46 knih Starého zákona (45, považuje-li se Jeremiáš a Nářky za jediný text) a 27 knih Nového zákona. Starý zákon: Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium (nebo: 1. až 5. kniha Mojžíšova), kniha Jozue, kniha Soudců, kniha Rút, dvě knihy Samuelovy, dvě knihy Královské, dvě knihy Kronik, kniha Ezdrášova, kniha Nehemiášova, kniha Tobíáš, kniha Judit, kniha Ester, dvě knihy Makabejské, kniha Job, kniha Žalmů, kniha Přísloví, kniha Kazatel, Píseň písní, kniha Moudrosti, kniha Sirachovcova, kniha proroka Izaiáše, kniha proroka Jeremiáše, kniha Žalozpěvů, kniha proroka Barucha, kniha proroka Ezechiela, kniha proroka Daniela, kniha proroka Ozeáše, kniha proroka Joela, kniha proroka Amosa, kniha proroka Abdiáše, kniha proroka Jonáše, kniha proroka Micheáše, kniha proroka Nahuma, kniha proroka Habakuka, kniha proroka Sofoniáše, kniha proroka Aggea, kniha proroka Zachariáše, kniha proroka Malachiáše.

Bible říká:

Pán Ježíš Kristus a pisatelé Nového Zákona nikdy nedávali vážnost ničemu z apokryfních knih. Charakteristické "je psáno" nebo ekvivalenty jako jsou "toto praví Hospodin" je obvykle užíváno v Novém Zákoně při citacích Starého Zákona. Je to neobyčejně významné, že téměř všechny kanonické knihy ze Starého Zákona jsou notářsky ověřeny skrze odkazy v Zákonu Novém. V žádném místě Nového Zákona není ani zmínka, ani odkaz na apokryfní knihy, proto je můžeme vyloučit i jako Písmo.

Apoštol Pavel v knize Římanům říká:

Římanům 3:1-2 Jakou má tedy Žid výhodu? ... Veliký v každém ohledu! Předně ovšem ten, že jim byla svěřena Boží slova.

Historicky, židé nikdy nepřijali nic více, než kanonické knihy Starého Zákona a odmítli smísit apokryfní knihy s Božími proroctvími.

Par.958: Společenství se zemřelými. „Putující církev uznala bez váhání toto společenství celého tajemného Těla Ježíše Krista, a proto už od prvních dob křesťanského náboženství konala památku zesnulých s velkou úctou a obětovala za ně modlitby, neboť 'svatá a spasitelná je myšlenka modlit se za zemřelé, aby byli osvobozeni od hříchu' (2 Mak 12,46).“

Deuteronomium 18:10 Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých.

Nekroman je ten, kdo komunikuje s mrtvými. Pohanská praxe společenství s mrtvými je zakázána v Bibli.

Apokryfní svazky obsahují chyby, bajky, pověry, magii, klamy a špatnou doktrínu jako je modlení za mrtvé. Všechny tyto věci jsou zcela v nesouladu s čistým Slovem Božím v kanonických knihách.

Skutečnost, že církev Římská přidala knihy, které obsahují takovéto falešné doktríny, ukazuje, že nevěří v integritu pravdy a její láska je spíše ke své tradici. *Já dosvědčuji každému, kdo*

slyší slova proroctví této knihy: kdo by něco přidal k těmto věcem, tomu Bůh přidá ran zapsaných v této knize. (Zjevení Janovo 22:18)

Kapitola 12

Nečastěji kladené otázky:

Bible je Slovo Boží

Otázka: Můžete mi prosím říci, proč je Bible Slovem Božím? Říká snad Bible, že „Tato kniha je od Boha“? A jestli je, tak jak to můžeme vědět?

Odpověď: Bible je Slovo Boží, Téměř 4000x v samotném Starém Zákoně, čteme fráze jako „*Hospodin promluvil*“, „*Hospodin přikázal*“. Apoštol Petr řekl, „*Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.*“ (2 Petrova 1:21)

Někdo usuzuje takto: Kdo mohl napsat Bibli? Jeden nebo více andělů? Nemožné, protože dobří andělé nelžou, ale Bible opětovně říká, „*Toto praví Hospodin...*“ Možná zlí duchové? Ne, pro demony a satana to není dobré, protože to, co tam je, oni nepřikáží lidem „*Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému budeš sloužit.*“ Zlí duchové nechtějí, aby člověk činil pokání, jak Bible prikazuje. Byli to pak zlí lidé? Ale zlí zcela jistě nenapíší takové ostré odsouzení hříchu, jaké pravidelně nacházíme v Písmu Svatém, nebo neodsoudí sebe do pekla. Byli to pak dobří lidé? Ne, dobří lidé nemohou psát o věcech, které oko nikdy nevidělo a ucho neslyšelo. Kromě toho dobří lidé nelžou, nenapíší takové věci jako toto: „*Veškeré Písmo je Bohem vdechnuté...*“ jestliže to není pravda.

Jedinou další alternativou je, že Bůh dal Bibli a Bible se takto také prohlašuje.

Dalším důkazy přichází z již naplněných proroctví. V žádné jiné literatuře nenajdeme tolik jasných a detailních proroctví, která by se kdy později splnila do písmene. Myšlenka, že to vše se stalo náhodou nemůže být brána vážně.

Potom je zde dopad Bible na lidské životy. Milióny lidí přes celá staletí vypovídají, že učení Bible změnilo jejich životy z temnoty k světlu, ze zoufalství k naději a z hříchu ke spravedlnosti a lásce.

Ještě mnoho lidí zbývá skeptických. Nemohou oceňovat krásu Božího Slova, protože neznají Boha. Mnoho z nich slyšelo Ježíše mluvit a učit, ale téměř nikdo nepřipustil, že Jeho slova byla přesná slova Boží. Jen Bůh může otevřít naše hříchem oslepené oči, abychom mohli poznat krásu Jeho Slova.

Já rozpoznám hlas mého Otce, protože jsem Jeho adoptovaný syn. *Ježíš řekl: “Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy neslyšíte proto, že nejste z Boha.” (Jan 8:47).*

Samotné Písmo (Sola Scriptura)

Otázka: Kde Bible říká, že by naše víra měla být založena pouze na učení Bible? Toto je přece jednoduše nebiblické.

Odpověď: Každý učedník Krista je poslušný svému Pánu a věří Jeho Slovu. Křesťan nedovolí, aby jakékoliv stvoření uchvátilo trůn Jeho Pána. Nadto křesťan věří, že Bible je Slovo Boží. Je oddán jeho učením, příkázáním a instrukcím.

Můžete odpovídat: 'Ano', křesťan by měl být poslušný Bibli, ale proč kladete důraz na Bibli jako samotnou a jeho konečnou autoritu?

Pro odpověď, dovoluji, abych se ptal některé otázky sám. Co byste přidal k Bibli? „Sola Scriptura“ není to, zda Bible je neselhávající Boží Slovo, nebo ne (my všichni víme, že je spolehlivé). Otázkou je, zda Bible je jediné neselhávající pravidlo víry, anebo ne..zda bychom měli přidat něco jiného, co se rovná autoritě spolu s Bibli.

Dobrá potom, mohl byste přidat humanistické myšlenky a filosofii, jak to liberálové dělají? Ne, protože slovo člověka se nemůže nikdy rovnat Slovu Boha. *“Všechna Boží řeč je protříbená, on je štítem těch, kteří se k němu utíkají.” (Příslaví 30:5)* Co potom byste mohl přidat k psanému Slovu Božímu? Nechejte mě pouvažovat nad třemi možnostmi:

1. Nová zjevení

Můžeme přidat nová zjevení? Ne, protože Boží zjevení je kompletní. Byla zde doba, kdy Bůh dával nová zjevení, když odhaloval plán záchrany. Vskutku to byl čas, kdy nebyla žádná psaná Písma a Bůh mluvil slyšitelně k lidem, jako byl Adam, Noe a Abrahám. To byly doby, kdy Boží Slovo přicházelo z formy prorocké a apoštolské řeči stejně tak dobře, jako psaná forma. Boží zjevení dosáhlo svého vrcholu v Kristu, který je obrazem neviditelného Boha. Během apoštolského údobí, křesťanská víra byla doručena v plném znění do církve, jak Juda nám řekl: *“Milovaní, ačkoli jsem vynakládal všechnu snahu, abych vám psal o našem společném spasení, musel jsem vám napsat napomenutí, abyste statečně bojovali o víru, která byla jednou provždy dána svatým.” (Juda 1:3)* Je proto špatné hledat nová zjevení vidíce, že Bible deklaruje, že křesťanská víra je v plnosti k nám doručena?

2. Tradice

Co tak tradice? Dal Bůh orgán pravdy, různý a nehledící na vyučování z Bible, který by se přenášel nedotčený naskrz stoletími v ústní a nepsané formě? Absolutně ne! Můžeme srovnat církev spolu se starozákonním Božím lidem. Od proroka Malachiáše k Janu Křtiteli Bůh nedal žádné nové zjevení. Židé byli odpovědně oddáni Svatým Písmům a ničemu jinému. Během své pozemské služby Pán Ježíš Kristus neočekával, aby židé věřili v nějakou extra-písemnou doktrínu, která by se pravděpodobně přenášela z úst proroka po celou dobu ústně. Ježíš často poukazoval na Písmo Svaté – je psáno – nikdy neapeluje na tradici, která je postavena na úroveň autoritě (viz níže). Naopak sám pokáral židy pro přidávání tradic, které ve skutečnosti podkopávají vyučování z Písem Svatých: *„Zavrhujete Boží příkázání čistě, abyste zachovali svou tradici.” (Marek 7kap.)* Je smutné, že historie sama sebe opakuje. Křesťané by měli být

podřízení Slovu Božímu, uchovanému v dokončených Písmech Svatých, ale často jdou dále za to, co je napsáno. Kvůli tradici katolická církev má modly, povinný půst, relikvie, odpustky, celibátní kněžstvo, oběť mše, zpovědnice, očištec a tak dále, ze kterých se ani jedna nenachází v Bibli a svou podstatou popírají prosté učení Písma Svatého.

3.Biskupové

Můžeme nakonec umístit vyučovací autoritu církve na stejnou rovinu s Bibli? Samozřejmě bychom měli poslouchat a respektovat křesťanské učitele. Pastoři (jinak známí jako biskupové a starší) jsou Božím darem do Jeho církve. Jsou ustanoveni Bohem učit a vést církev a křesťanům je přikázáno, se jim podřídit. Vůdčí zodpovědností je studovat a učit Slovo Boží tak, jak je, bez žádných přidavků nebo změn. *“Usiluj, aby ses mohl představit jako osvědčený před Bohem, dělník, který se nemá za co stydět a který správně vykládá slovo pravdy.”* (2 Timoteovi 2:15).. *“Všechno prověřujte; co je dobré, toho se držte.”* (1.Tesalonickým 5:21), zatímco Jakub nás varuje: *“Nebud’te mnozí učiteli, bratři moji; víte, že budeme mít přísnější soud.”* (Jakubův 3:1)

Zkrátka, Bible je Slovo Boží a není autority, která by mu mohla být rovna. Z toho důvodu je křesťan oddán Bibli samotné jako konečné a absolutní autoritě. Kristus odmítl tradici jako přidavný proud zjevení. Kristus ukázal, že náboženští učitelé byli omylní – a jak! Kristus měl absolutní důvěru v Písma Svatá jako Boží Slovo. Já jsem Jeho učeníkem a já sdílím Jeho přesvědčení. Proto já věřím v Sola Scriptura.

Bible zjevuje nekonečného Boha, který je dokonalý ve svatosti, lásce, moudrosti a ve všech Jeho vlastnostech. Bible nás učí, jak stvořil svět a jak ovládá všechny věci svou moudrou prozřetelností. Jeho Zákon nás odhaluje jako hříšné a varuje nás před peklím a hněvem, který přijde. Díky Bohu, Bible má také dobrou zprávu o naději. Bůh poslal svého Syna, který dal sám sebe, jako výkupné za mnohé. Zvítězil nad smrtí a teď žije navěky. Bible nás volá k pokání a víře v Ježíše Krista pro naši spásu a provádí nás svými příkazy po cestě našeho života. Bible nám dává drahocenná zaslíbení zvláště své ochrany a příchodu, aby nás vzal domů. Boží děti jsou spokojeny se zprávou Bohem vdechnutých Písem, protože jsou spokojeni se Spasitelem v nich odhaleným.

„Je psáno!“ - Ježíš absolutní důvěra v božskou autoritu z Písem Svatých:

1. Matouš 4:4 Ale on odpověděl: "Je napsáno: 'Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.'"
2. Matouš 4:7 Ježíš mu řekl: "Opět je napsáno: 'Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.'"
3. Matouš 4:10 Tehdy mu Ježíš řekl: "Odejdi, satane! Vždyť je napsáno: 'Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému budeš sloužit.'"
4. Matouš 21:13 Řekl jim: "Je napsáno: 'Můj dům bude nazván domem modlitby,' ale vy jste z něj udělali 'doupě lupičů!'"
5. Matouš 26:24 Syn člověka jde vskutku tak, jak je o něm napsáno, ale běda člověku, jímž je Syn člověka zrazován. Pro toho člověka by bylo lepší, kdyby se vůbec nenarodil."
6. Matouš 26:31 Tehdy jim Ježíš řekl: "Vy všichni ode mne této noci odpadnete. Je přece napsáno: 'Budu bít pastýře a ovce stáda se rozprchnou.'"
7. Marek 7:6 Ale on jim odpověděl: "Izaiáš o vás pokrytcích prorokoval dobře, jak je napsáno: 'Tento lid mne ctí svými rty, avšak jejich srdce je ode mne daleko.'

8. Marek 9:12 Ale on jim odpověděl: "Jistě, nejdříve přijde Eliáš a všechno napraví. A co je napsáno o Synu člověka? Že musí mnoho vytrpět a být pohrdán.
9. Marek 9:13 Ale říkám vám, že Eliáš také přišel a oni mu udělali, co chtěli, tak jak je to o něm napsáno."
10. Marek 11:17 Vyučoval je a říkal jim: "Není snad napsáno, že 'Můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy'? Vy jste z něj ale udělali 'doupě lupičů'!"
11. Marek 14:21 Syn člověka jde vskutku tak, jak je o něm napsáno, ale běda člověku, jímž je Syn člověka zrazován. Pro toho člověka by bylo lepší, kdyby se vůbec nenarodil."
12. Marek 14:27 Tehdy jim Ježíš řekl: "Všichni ode mne této noci odpadnete. Je přece napsáno: 'Budu bít pastýře a ovce se rozprhnou.'
13. Lukáš 3:4 jak je napsáno v knize slov proroka Izaiáše, který řekl: "Hlas volajícího na poušti: Připravte Pánovu cestu! Napřímujte jeho stezky!"
14. Lukáš 4:4 A Ježíš mu odpověděl: "Je napsáno: 'Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým Božím slovem.'"
15. Lukáš 4:8 Ježíš mu však odpověděl: "Odejdi ode mě, satane! Vždyť je napsáno: 'Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému budeš sloužit.'"
16. Lukáš 4:10 Vždyť je napsáno: 'Svým andělům přikáže o tobě, aby tě ochránili'
17. Lukáš 7:27 Toto je ten, o kterém je napsáno: 'Hle, já před tvou tváří posílám svého posla, jenž připraví tvou cestu před tebou.'
18. Lukáš 19:46 a říkal jim: "Je napsáno: 'Můj dům je domem modlitby,' ale vy jste z něj udělali 'doupě lupičů'!"
19. Lukáš 24:46 a řekl jim: "Tak je to napsáno a tak musel Kristus trpět a třetího dne vstát z mrtvých
20. Jan 6:45 V Prorocích je napsáno: 'A budou všichni vyučeni od Boha.' Proto každý, kdo slyšel od Otce a naučil se, přichází ke mně.
21. Jan 8:17 A ve vašem Zákoně je napsáno, že svědectví dvou lidí je pravé.
22. Jan 10:34 Ježíš jim odpověděl: "Není ve vašem Zákoně napsáno: 'Já jsem řekl: Jste bohové'?"

Jediná pravá katolická církev

Otázka: Jsem bývalým protestantem a doufám, že budu přijat do plného společenství s katolickou církví. Nejsem tolik horlivý se stát katolíkem, jak jsem horlivý být spojen s nalezenou pravou církví Kristovou (a věřím, že jich nemůže být více, ale jen jedna) a následovat učení apoštolů.

Odpověď: Tragicky se mýlíte, že jediné římskokatolická církev může být jedinou církví Ježíše Krista. Chcete se stát katolíkem – a ještě být připojen k Římské církvi, takže se stanete „katolíkem“ jménem, ale ne v pravdě. V křesťanské teologii slovo „katolický“ popisuje celou církev Ježíše Krista. Slovo „katolický“ jednoduše znamená „univerzální – všeobecný“. Všechen Boží lid, z každého národu a v každém věku, každý, kdo je vykoupený krví Ježíše Krista, společně tvoří katolickou církev.

Pán Ježíš má jednu všeobecnou – katolickou – církev. On je hlavou a všichni, kdo jsou vykoupeni jsou Jeho tělem.

„Jako se tedy církev poddává Kristu, tak ať se i manželky ve všem poddávají svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil, když ji očistil koupelí vody skrze slovo; aby ji postavil před sebou jako slavnou církev, nemající poskvrnu ani vrásku nebo cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony. Tak jsou i muži povinni milovat své manželky jako svá vlastní těla. Kdo miluje svou manželku, miluje sám sebe. Nikdo nikdy přece neměl své vlastní tělo v nenávisti, ale každý je živí a opatruje, tak jako i Pán církev, neboť jsme údý jeho těla, z jeho masa a z jeho kostí.“ (viz Efezským 5:24-30)

Není předmětem evangelikálních křesťanů od doby, co následují Krista, vyučovat Jeho Slovo? Nemiluje je Kristus také? Neobětoval sám sebe na kříži také za ně? Ano, jistěže ano. A proto evangelikálové jsou členy Jeho těla, katolické církve! Ano, ale Řím se vychloubá tím, že je jen jediná církev Kristova. Jak to uzavřít? Můžeme říci, že Kristus Ježíš miloval a umřel jen za římskokatolíky?

V Novém Zákoně, každé místní shromáždění je nazýváno církví a v tomto smyslu je tam mnoho církví. Charakteristický rys pravé církve Kristovy nespočívá v podrobení se Římské církvi, ale ve věrnosti vyučování Krista a lásce k bratrům (Jan8:31; Jan 13:35). Různé církve, o kterých čteme v Novém Zákoně, samy o sobě poznaly, že jsou členy jedné pravdivé církve Ježíše Krista. Opravdu byli ve svém pohledu katoličtí - všeobecní.

Vy ale poznáváte jedinečnou Římskou církev, jako jedinou pravou církev Kristovu. Ihned vylučujete z křesťanské církve jak pravoslavné, Waldénské, protestanty, baptisty.. To je zcela jistě proti tomu druhu katolictví, o kterém čteme v Bibli.

V přesném smyslu slova „římskokatolík“ je rozpor ve významu. Katolík znamená univerzální; římský znamená zvláštní místo. To je protestant a ne říman, kdo věří v katolickou církev. Protestant věří, že katolická církev je univerzální, čili katolická. Zatímco Řím nevidí tuto církev mimo její vlastní společenství. (John Gerstner, Evangelium podle Říma)

Jako baptista jste nikdy nepohlížel na označení vaší církve jako exkluzivní církve Ježíše Krista, že? Shledávali jste další církve, jako platnou evidenci Kristovy církve navzdory rozdílům v některých praxích a doktrínách. Milovali jste všechny křesťany jako své bratry a sestry v Kristu navzdory názvům té či které denominace. Co se stalo od té doby, že vás přinutili se dívat z takové úžiny a sektářské perspektivy? Pravdou je, že církev - Boží rodinu lze nalézt v místních shromážděních křesťanů, kteří věří v Boha, poslouchají Jeho Slovo a milují své bratry (nedokonalé a k tomu opravdově).